

www.e-vsudybyl.cz

všudybyl

deváté
vydání
2013

Kempinski Hotel
Hybernská

PRAGUE

Více na stranách 8 a 9.

časopis na podporu cestovního ruchu

PŘIDEJTE VAŠEMU HOTELU DALŠÍ HVĚZDU

Magniflex je italský výrobce matrací a polštářů nejvyšší kvality. Více než 5000 hotelů na světě má díky produktům Magniflex klienty, kteří se rádi vracejí.

5 důvodů proč vybavit hotel kvalitními matracemi Magniflex

- ★ Spokojený klient se vrací, dělí se o pozitivní reference a doporučuje hotel ve svém okolí
- ★ Blahodárné účinky matrací během spánku potvrzují nejvyšší nezávislé atesty
- ★ Patentované pěny a antialergenní materiály garantují komfort pro různé typy hostů
- ★ Výhodná investice – prodloužená záruka na neproležení jádra matrace až 12 let
- ★ Široký výběr matrací a polštářů všech typů a rozměrů

Dallmayr
CAFE & BAR

Důvod proč se těšit do vašeho hotelu...

Vaši hosté ocení kvalitní kávu.

S kávovarem Caffitaly a kapslemi Dallmayr si pouhým stisknutím tlačítka může každý dopřát skvělou kávu Creme nebo Espresso a vychutnat si ji přímo ve svém hotelovém pokoji, kdykoli ve dne i v noci.

Jednoduché a pohodlné

- Se značkou Dallmayr vždy potěšíte milovníky kávy, a to za překvapivě nízké náklady.
- Elegantní kávovar Caffitaly je svými rozměry vhodný do všech typů hotelových pokojů.
- Jednoduchá příprava a snadná údržba. Čistý provoz.
- Požitek z šálku čerstvé kávy.

Dallmayr set obsahuje 6 kávových kapslí.

Dodáváme s originálními šálky Dallmayr a přiloženým dvojjazyčným stojánkem s návodem k přípravě. Set můžete průběžně doplňovat kapslemi, které vyberete z 5-ti druhů tradiční kávy Dallmayr, včetně bezkofeinové.

...vaši hosté se k vám budou rádi vracet

espresso classico
silné a jemně hořké

espresso selezione
kořeněné a aromatické

crema leggera
jemné a sametové

espresso intensa
silné a ušlechtilé

decaffeinato
bez kofeinu a plně
aromatické

SILVERCASE®

WWW.SILVERCASE.CZ

I viděl sem, že se raddy sstoupily, a porozmluvíc spolu, tázati se skrze kanclířku Opatrnost daly, mohlo-li by se vyzkoumati, kdo by toho příčinou byl? A po mnohém vyhledávání oznáměno, že se nějací rotníci¹ a buřiči vloudili, kteříž tajné i zjevné neřády roztrušují. Nejpředněji pak vina dávána (nebo je tu hned jmenovali) Obžerství, Lakotnosti, Lichvě, Chlipnosti, Pýše, Ukrutenství, Lenosti, Zahálce a některým jiným.

Jan Amos Komenský,
Labyrint světa a ráj srdce, L.P. 1623

¹ spiklenci

Nejpředněji pak vina dávána Lakotnosti, Pýše, Ukrutenství

Spojili jsme se s výrobci a s Potravinářskou komorou a snažili se prostřednictvím novelizované legislativy eliminovat dopad metanolové aféry na systém obchodu a napravit stav věcí a vztahů. Bohužel, musím konstatovat, že se opět projevilo a nadále projevuje, že když se nechce, je to horší, než když se nemůže. Přitom tragické následky kauzy „metanol“ poté, co naši zákonodárci rozhodli tak, jak rozhodli, si koledují o bonmot (aniž bych jej vztahoval ke konkrétní osobě), že „iniciativ-

ní úředník může být horší než třídní nepřítel“. Chtělo by to méně „vymýšlet“ a snažit se jít nad rámec Evropské unie, a naopak dodržovat to, co přichází z Evropské unie ku prospěchu věci. Ta stanoví, že alkohol je potravinou, a kdyby se řádně evidoval jeho nákup a prodej – což nejde jinak než prostřednictvím registračních pokladen s fiskální pamětí – nemuselo to takhle daleko dojít. Nechat v této republice tak rozsáhle kvést černý obchod je hřích nejen na poctivých obchodnících a restaurátérech, ale na celém národu.

Prezident Svazu obchodu a cestovního ruchu
České republiky Ing. Zdeněk Juračka

všudybyl

Registrace: MK ČR E 10797
Vychází v nákladu 10 000 ks.
Vydavatel: PhDr. Jaromír Kainc, MBA
Chalabalova 1605/17, 155 00 Praha 13,
mobil: +420 603 177 536
e-mail: jaromir.kainc@e-vsudybyl.cz

Grafická úprava a sazba: Layout s.r.o., Botanická 24, 602 00 Brno,
tel.: +420 603 871 550, e-mail: layout@atelierlayout.cz
Tisk: Graspo CZ, a.s.

Za obsah inzerátů, PR článků a autorská práva k nim zodpovídají jejich zadavatelé.

OBSAH

6	NEBOJME SE BÝT PATRIOTY!	
8	ZOLTÁN SOMLYAI V KEMPINSKÉM	
9	VISEGRÁDSKÝ VEČER	
10	KLUB DIPLOMATŮ	
10	670. VÝROČÍ KATEDRÁLY	
11	57. VÝROČÍ MAĎARSKÉ REVOLUCE	
12	TO SI KAŽDÝ SPOJÍ S JÍDLEM	
14	ZEMĚ, KDE ŘADÍ MARIACHI	
16	NEPŘIJÍT DO SEMAFORU?	
17	ODYSSEUS V PRAZE	
18	NEJLEPŠÍ JE BÝT NEJLEPŠÍ	
19	TURECKO SLAVILO 90. VÝROČÍ	
20	O POHŘBENÉ BERLI	
21	LÉČIT TY, KTEŘÍ MAJÍ LÉČIT	
24	VIRTUÁLNÍ OPERÁTOR COOP MOBIL	
25	15 LET PARKU BOHEMINIUM	
25	VALNÉ SHROMÁŽDĚNÍ	
26	PRO TY, KTEŘÍ CHTĚJÍ	
28	SVĚTOVÝ LÍDR ZDRAVÉHO SPANÍ	
30	RYBY PRO ZDRAVÍ	
30	ČESKÝ KAPR	
31	KUCHAŘ ROKU	
32	ČESKÁ CHUŤOVKA	
33	FOLKLORNÍ KALENDÁŘ	
33	NOVOMĚSTSKÝ PIVOVAR	
34	POČÁTKY 8	
36	VÍLCAN, RETEZAT A TULIȘA 2	
37	CEPA EXPO 2013	

Všudybyl fotí zrcadlovkou
OLYMPUS E-3

Nebojme se být většími patrioty!

Když jsem 22. října 2013 šel za ministrem pro místní rozvoj, panem Františkem Luklem, vytanula mi na mysli Ostrava. Nikoliv však moravskoslezská metropole, ale báseň Petra Bezruče, konkrétně ta část, kde se praví: „při Dunaji strmí paláce“. To když jsem se blížil přes Staroměstské náměstí k paláci Pražské městské pojišťovny vystavěnému v letech 1898 až 1900 významným představitelem pozdní neo-renesance a průkopníkem secesní architektury Osvaldem Polívkou (1859–1931), kde dnes sídlí Ministerstvo pro místní rozvoj České republiky.

Pane ministře, nejen při Dunaji strmí paláce. Je velký rozdíl mezi řízením resortu místního rozvoje a jeho realizací v podmínkách Kyjova, kde jste starostou?

Velký. Mimo jiné proto, jak Petr Bezruč o nás Kyjovjácích v druhé sloce své básně „Kyjov“ říká, že nám v žilách koluje slovácká krev, což graduje ve sloce třetí:

„Kdo chce nás bít, kdo chce nás urazit?
My nevíme o pánu žádném,
jak vesele dovedem žít a pít,
tak vesele na poli padnem...“

Obávám se ale, že s mým příchodem do Prahy padly představy, které jsem jako venkovský starosta z Kyjova měl. První věc, která mě neskutečně překvapila, je skleník, v jakém žijí někteří poslanci. Kdybychom na radnicích takto rozhodovali, takto debatovali a takto zacházeli s věcmi veřejnými, tak nás občané do týdne vynesou v zubech. Na obcích je to osobněji – zodpovědnost je daleko přímější, nikam se neschováte. Má práce v Praze má ale určitě dalekosáhlejší dopady ve věcech, o kterých tu máme možnost rozhodovat. A to jsou i evropské fondy a věcný záměr zákona o cestovním ruchu. Určitě se tu neřeší, že někde chybí dlažba nebo nesevítí pouliční lampa. Člověk je tu anonymnější. To, že necítí přímou zodpovědnost, je pro politiky mínus. Ale zároveň je v anonymitě jakési plus: nikdo se nezajímá, kdy přijdou domů, jak se oblékají, co si kupují. Mám-li to srovnat, hodně věcí se mi tady podařilo. Zejména díky

spolupráci s osobnostmi, s nimiž mám možnost se setkávat na úrovni vlády, Parlamentu České republiky a českého prezidenta. Na druhou stranu mi tu čas od času v některých situacích chybí dělnost, zdravý rozum a konstruktivní kritika.

Ministerstvo pro místní rozvoj je stejně všeobjímajícím ministerstvem jako Ministerstvo financí či Ministerstvo průmyslu a obchodu, protože peníze, resp. obchod jsou v tržní ekonomice hybatelem vývoje. Peníze lze i naloupit, avšak má-li to tržní ekonomika ustát, měly by se především tržít. V případě státu a samospráv za servis obyvatelům. V případě ostatních aktérů prodejem zboží – výrobků a služeb. Jsou-li z národního hospodářství přespříliš vyváděny peníze, resp. nedostává-li se trhu kupní síla, nastává kolaps, jehož příčiny v roce 1932 specifikoval Tomáš Baťa slovy:

„To, čemu jsme zvykli říkat hospodářská krize, je jiné jméno pro mravní bídu. Mravní bída je příčina, hospodářský úpadek je následek. V naší zemi je mnoho lidí, kteří se domnívají, že hospodářský úpadek lze sanovat penězi. Hrozím se důsledku tohoto omylu. V postavení, v němž se nacházíme, nepotřebujeme žádných geniálních obrátů a kombinací. Potřebujeme mravní stanoviska k lidem, k práci a vešměnému majetku. Nepodporovat bankrotáře, nedělat dluhy, nevyhazovat hodnoty za nic, nevydírát pracující.“

Jak aktuální, pane ministře, že? Zájem kupujících (v případě tržní platformy cestovního ruchu hostů, turistů a návštěvníků) jezdit do nějaké země utrácet peníze výrazně ovlivňuje to, jak danou oblast vnímají. Spousta faktorů působících na to, zda jsou místa a regiony České republiky v očích turistů in, tedy v co nejlepší formě, spadá právě do kompetence Ministerstva pro místní rozvoj ČR.

Když jsem zvažoval, jestli přijmu nabídku stát se ministrem ve vládě Jiřího Rusnoka a být v čele tohoto resortu, vedly mne ke kladné odpovědi (kromě podpory okolí a přátel) dvě skutečnosti. Ta první, že se jedná o ministerstvo, které má nejbliže

Mgr. František Lukl, MPA

Ti, kdo mě znají, vědí, že jsem kluk, který si za všech okolností chce udržet zdravý rozum a pokoru. Věřím, že tyto dvě základní vlastnosti mi zůstanou i poté, co mi tato pražská mise skončí. Že budu moci i nadále, v dobrém slova smyslu, ovlivňovat dění na centrální úrovni postřehy starosty z Kyjova.

k městům a obcím. Jsme pro ně styčným ministerstvem. Ať už se to týká regionálního rozvoje, nastavení evropských fondů, spolupráce s využitím národních programů na regeneraci jejich území, revitalizaci sídlišť atd. Tím druhým důvodem pak byla možnost přenést určité prvky správy věcí veřejných z nejnižší územní samosprávy na centrální úroveň. Musím říci, že se to daří, když je vůle. Konkrétním příkladem může být záležitost zákona o zadávání veřejných zakázek, kde jsme z pozice starostů argumentovali, že drtivá většina navrhovaných opatření by přinesla větší byrokracii. Jedna věc je „hon na čarodějnice“ v podobě protikorupčních zákonů, druhá zdravý rozum. Více si tedy důvěřujeme, méně se zaštitujeme „mantrami“ protikorupčních opatření, a pojďme po podstatě věci. Ano, Ministerstvo pro místní rozvoj ČR dokáže velmi významně ovlivnit podobu území v následujícím období. Je škoda, že v minulosti nemělo větší publicitu. To mu hrozně uškodilo. Proto se hovořilo o jeho možném zániku. Ale ti, co o něm

takhle debatují, obvykle neznají podstatu jeho náplně. Pokud to vezmeme od evropských otázek, Ministerstvo pro místní rozvoj ČR je orgánem koordinace. Koordinuje stávající období. Hledá možnosti smysluplného čerpání evropských finančních prostředků tak, aby na tom Česká republika co nejménětratila. Současně připravuje i následující období od roku 2014 dál. Daří se nám spolupracovat s kraji a obcemi, vyhledávat negativa stávajícího programovacího období a předcházet tomu, aby se posouvala do příštích období. Myslím, že se nám daří snižovat administrativní zátěž, zjednodušovat procesy a zmenšovat počet operačních programů. To je jedna věc. Druhá je obrovská podpora venkovského prostoru. Té jedinečné sféry úžasně disponované země – České republiky. Za prvé v rovině národních finančních programů, které přispívají na opravy drobných sakrálních staveb, podporu komunitního života, podporu výstavby dětských hřišť a veřejných prostranství. A samozřejmě sem spadá také podpora dlouhodobějších záležitostí, které souvisejí s rolemi, jež by jednotliví hráči ve venkovském prostoru měli mít. Ty by měly být popsány i v zákoně o regionálním rozvoji. Ministerstvo pro místní rozvoj ČR by do budoucna mělo být tím resortním orgánem, který bude určovat další rozvoj aktivit v České republice. Želobu, v minulosti se toho ujalo Ministerstvo financí ČR, kterému to nepřísluší. To má administrovat finance, a ne rozhodovat o tom, co je pro samosprávy účelné a smysluplné. Takže je to velká výzva pro Ministerstvo pro místní rozvoj ČR a pro ty, kteří jej budou v následujícím období vést. A že se to dá dělat rozumně, ve prospěch rozvoje sídel a regionů s nevelkými finančními náklady a výrazně pozitivním dopadem, o tom svědčí to, že Ministerstvo pro místní rozvoj ČR je ministerstvem, které hospodaří s rozpočtem 2,2 miliardy korun vlastních prostředků, a přesto jsou jeho aktivity jednoznačně vidět.

Brzdou větší výkonnosti cestovního ruchu ve prospěch českého národního hospodářství je to, že je u nás vesměs vnímán jako sféra dolce far niente, popř. aktivit volného času a outgoingu. Navíc, téměř každý se považuje za jeho znalce, protože byl na zahraniční dovolené. Návštěvníky (turisty a obzvlášť cizince) vidíme spíš neradi. A lidé z terciární sféry, pro něž je incoming a domácí cestovní ruch generátorem pracovních a podnikatelských příležitostí, protože peníze tržní za služby a výrobky prodávané turistům? Ti zase hlásají, že právě oni jsou ten cestovní ruch, čímž většinu

populace utvrzují v omylu, že cestovní ruch je věcí hospodářských, hoteliérů a cestovních kanceláří. Také proto bývá malá navštěvovanost kraje či města svalována na kvalitu služeb poskytovaných turistům a byrokrati mají tendenci vylepšovat ji úředními výnosy. Avšak hlavním třibitelem kvality obchodovaných služeb a dalších produktů v tržní ekonomice je trh a hospodářská soutěž. Investice do kvality služeb, pro jejichž návratnost je rozhodující přítomnost kupní síly, jdou tam, kde ti, kdo je vkládají, očekávají jejich zhodnocení. To platí i pro investování osobního volna a peněz do jeho trávení. Jen málokdo navštíví nějakou zemi nebo místo proto, že si chtěl užít letištní martýrium, spát v hotelu nebo jíst po hospodách. Hotel nebo restaurace jen výjimečně bývají motivem k cestě. Ve volnočasové turistice se cílem stávají obvykle až ve spojení s místem, kde cestovatelé tráví čas. A pokud na území země, města a kraje nezůstávají po více dní a neutrácejí tam peníze, je tomu tak často proto, že se renomé země, historie a atraktivita

principy ztotožňují. Především si musíme zformulovat role, které by měli mít jednotliví hráči. Ať jde o kraje, obce, stát, CzechTourism a samozřejmě o to, co rozumíme destinačním managementem. Jde také o to, abychom dokázali více zacílit na naši rozmanitost. Na regionální bohatství. Tristnost stavu dokresluje i fakt, že z názvu řady celostátně působících institucí vypadlo Slezsko. Figurují v nich pouze Čechy a Morava. Řada lidí (včetně některých Slezanů) si tak ztotožňuje České Slezsko s Moravou. Avšak Slezsko, Slezské velkoknížectví, je (což je zřejmé i ze státního znaku České republiky) rovnocenným svébytným územím, stejně jako Moravské markrabství či Království české. Neměli bychom na ně zapomínat. Naopak, jít do ještě větší hloubky. Např. v rámci Moravy máme Slovácko, Znojensko, Mikulovsko atd. Stejně ve Slezsku. Je třeba nebát se být většími patrioty regionů a docílit jejich větší spolupráce. Nezřídka si stěžujeme na Evropskou unii, jaké nám dělá potíže. Ale většinu problémů si způsobujeme sami. Chovejme se jako lidé, kteří se někde narodili. Kterí někde vyrůstali a jsou

JSME STYČNÝM MINISTERSTVEM VE VZTAHU KE STAROSTŮM. AŤ UŽ SE TO TÝKÁ REGIONÁLNÍHO ROZVOJE, NASTAVENÍ EVROPSKÝCH FONDŮ, SPOLUPRÁCE Z HLEDISKA NÁRODNÍCH PROGRAMŮ NA REGENERACI ATD.

daného místa nezapsaly do jejich povědomí. Česká republika sice má nepřehledné bohatství atraktivit, avšak i obrovský deficit společenské objednávky, aby tržní platforma cestovního ruchu přinášela peníze národnímu hospodářství, potažmo do veřejných rozpočtů, z nichž je financováno důchodové a zdravotní zabezpečení, školství, obrana státu, dopravní infrastruktura atd.

Máte pravdu, že je tady řada tzv. odborníků na oblast cestovního ruchu, a téměř každý si osobuje právo o jeho záležitostech mluvit. Tím nechci zpochybnit principy demokracie. Ale pokud se chceme posunout dál, např. v debatě o věcné podobě zákona o podpoře cestovního ruchu, měli bychom být střídmější a více se navzájem tolerovat. Mou ambicí je ještě do konce roku – do kdy tady možná budeme, než nás vystřídá někdo další – zorganizovat kulatý stůl a zahájit věcnou diskusi nad podobou zákona o podpoře cestovního ruchu. Platí totiž, že do roku 2010 tady byla nějaká vize. Vláda pak ale schválila trochu jiný kurz. Nicméně ne všichni se s těmito

**MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR**

ovlivnění prostředím rodného regionu. Nezapomínejme na něj a šířme o něm pozitivní povědomí. Na návštěvě ve vinařské oblasti ve Francii se mi třeba líbilo, když náš hostitel pochválil svého souseda, tedy vinařského „konkurenta“, kterého má přes ulici. V Česku je, bohužel, opačný trend: „Já jsem ten nejlepší, a kdokoliv jiný je můj nepřítel a je třeba jej zhanobit.“ Také proto si myslím, že český cestovní ruch se neubírá dobrým směrem. Vnitřní spolupráce, ta je základem úspěchu i při sebezprosazování země v celosvětové konkurenci. Člověk, který přijede do určitého regionu, přece nechce vidět jenom jedno místo. Chce poznávat ty nejkrásnější perly dané oblasti. Budme více sví! Nebojme se ukázat, že i sousedé mají něco úžasného. Že vedle Moravy je Slezsko, a vedle nich i ty Čechy. ■

>>> www.mmr.cz

Kempinski Hotel Hybernská

PRAGUE

Exkluzivní pětihvězdičkový Kempinski Hotel Hybernská Prague patří do nejstaršího hotelového řetězce v Evropě (1897), s hotely v Evropě, na Středním východě, v Africe a Asii. Kempinski Hotel Hybernská Prague se nachází v centru Prahy. Nabízí 75 výjimečně prostorných, luxusně zařízených pokojů. Jeho součástí je komorní konferenční zázemí, vyhlášená restaurace Le Grill, privátní zahrada s terasou a bar Two Steps.

Zoltán Somlyai ředitelem Kempinski Hotelu Hybernská Prague

Luxusní Kempinski Hotel Hybernská Prague se nachází v barokním paláci „U Věžníků“ v centru Prahy. Nabízí kombinaci historické architektury a luxusních moderních interiérů. Jeho ředitele, pana Zoltána Somlyai, jsem oslovil 5. listopadu 2013.

Pane řediteli, v Česku jste pátý měsíc. Kde jste působil předtím?

V Budapešti, a to jedenadvacet let. Pro řetězec Kempinski pracuji již od roku 1993, kdy byl otevřen Kempinski Hotel Corvinus Budapest. Ten je umístěn v samém centru maďarské metropole, v blízkosti náměstí Vorosmarty a náměstí Ference Deáka.

Zoltán Somlyai

Byl to pro vás kulturní šok přijít do Prahy?

Samozřejmě že ne. Věděl jsem, do jakého prostředí jdu, i to, že se Praha řadí k nejnavštěvovanějším evropským velkoměstům. Porovnám-li Budapešť s Prahou, pak mívám maďarské metropole, že nemá tak velkoryse koncipované

kongresové centrum jako je Kongresové centrum Praha.

Jak vnímáte perspektivy Prahy?

Jsem přesvědčen, že její návštěvnost se bude rok od roku zvyšovat. Hotel Kempinski Hybernská Prague tak je aktérem na velice perspektivní scéně. Nalik je to či ono město populární, záleží i na světových trendech. Nicméně Praha trvale patří mezi metropole, po nichž je velká poptávka. A navíc, světový cestovní ruch zvyšuje výkonnost. Nastupují nové zdrojové trhy, jako je Čína, Indie, Dálný a Střední východ, odkud vyjíždí čím dál víc solventních turistů.

Samozřejmě, že svým marketingem cílím i na ně. Ani u sebelépe zavedené destinace to totiž nefunguje tak, že otevřete dveře hotelu a on se vám sám od sebe obsadí hosty. Musíme se proto snažit tyto trhy oslovit. Patří k nim i Japonci, o nichž je známo, že moc nedovolenkují, a pokud, cestují spíše důchodci. Ti jsou během sedmi dnů schopni navštívit až sedm evropských metropolí. Nafotí obrovské množství záběrů, a dovolenou

pak skutečně prožívají až při jejich prohlížení doma v Japonsku.

Standards hotelového řetězce Kempinski jsou zárukou vysoké kvality.

O oblíbenosti a návštěvnosti destinace ale nerozhodují hotely, jakkoli pověst

destinace paralelně ovlivňuje i kvalita turistické infrastruktury a služeb. Poptávka nejnáročnějších hostů po čtyř- a pětihvězdičkových hotelích je zpravidla provázána nemenší poptávkou

po ubytovacích službách nižší úrovně. Je-li daná metropole „in“, zpravidla nezbuzuje zájem jen u nejbohatších lidí, ale u širokého spektra turistů. Takže týž trend popularity se projevuje i u dvojhvězd a hostelů.

Proč v Praze volit zrovna hotel Kempinski?

Kvůli strategické poloze v centru Prahy a samozřejmě kvůli vysokému mezinárodnímu standardu služeb a cenovým relacím. Ctíme tradiční evropské hodnoty a konkurenci. Ta nás motivuje k tomu, abychom neustále zlepšovali a snažili se neustále zlepšovat. Výsledky v Kempinski Hybernská Prague nasvědčují tomu, že si hotel, a tedy i náš personál, stojí velmi dobře. Hosté, včetně firemní klientely, jej chválí. Momentálně nabíráme další zaměstnance, a když se jich ptáme, proč se rozhodli pro hotel Kempinski, většinou říkají, že pro jeho světové renomé. A to, že takovou pověst má i v Praze, je dílem našeho personálu a zároveň pochvalou pro něj.

>>> www.kempinski.com/prague

Visegrádský večer

Při příležitosti maďarského předsednictví skupiny V4 se 13. listopadu 2013 v pražském hotelu Golden Tulip Savoy uskutečnil visegrádský večer. Na pozvání velvyslanectví Maďarska v Praze se jej zúčastnili partneři velvyslanectví, spolupracovníci ministerstev, zástupci firem s maďarskými vazbami a zástupci tisku. Jeho Excelence pan Tibor Pető, velvyslanec Maďarska, ve své řeči ocenil vynikající spolupráci mezi zeměmi

Visegrádské čtyřky a zmínil také výsledky a priority maďarského předsednictví. K vínům různých známých maďarských vinařství (Takler, Szent Andrea, Polgár) a také k destilátům známým a populárním i v České republice připravil šéf Zoltán Barabás, šéfkuchař debrecínské restaurace Barabás, večeri složenou z tradičních maďarských pokrmů. Na klavír setkání doprovázel István Kovács, vinař a klavírista z vinařství Kovács-Gressly z regionu Villány.

VELVYSLANECTVÍ MAĎARSKA
Ekonomicko-obchodní Sekce

Hungarian Presidency 2013-2014 of the
CEI 2013 • VISEGRAD GROUP

madarsko.cz

Klub česky nebo slovensky mluvících diplomatů

Osobnosti a díle spisovatele Jaroslava Haška, od jehož úmrtí uplynulo letos v lednu 90 let, besedoval 30. října 2013 se členy Klubu česky nebo slovensky mluvících diplomatů při Československém ústavu zahraničním literární historik Radko Pytlík. Proč má Haškův Dobrý voják Švejk tak mimořádný celosvětový ohlas, že byl mimo jiné přeložen do 58 jazyků? Na to se Radko Pytlík pokusil

během půl druhé hodiny v klubu odpovědět. Připomněl, že slavný román málem skončil prvním dílem. Vycházel totiž po sešitech a tak často, jak se dařilo získávat peníze na tiskárnu. Pro samé shánění peněz pak už autorovi nezbyvaly síly na psaní. Pomohla náhoda. Spisovatel František Sauer, Haškův přítel a spolupracovník, se v hospodě U Jelínků potkal s malířem Panuškou a zmínil Haškovy problémy. Panuška pak pozval Haška k sobě na Lipnici. Tak mohlo vzniknout geniální dílo, které vyjadřuje protest proti válce a válečnému drilu a vyznačuje z něj hluboká lidskost a touha po životě.

Hebr

>>> www.csuz.cz

670. výročí katedrály

V Mediálním centru ORBIS v Praze se uskutečnila tisková konference k 670. výročí katedrály svatého Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském hradě, které se zúčastnil arcibiskup pražský a primas český kardinál Dominik Duka, jenž na ní mj. řekl:

Vrátil bych se k diskusi, komu patří katedrála. Katedrála je naše, moje, vaše atd. Historicky ta nejstarší část patří Metropolitní kapitule a druhá, moderní, byla zapísána jako majetek Spolku pro dostavbu chrámu svatého Víta. V takzvaném „boji o katedrálu“ šlo o to, aby se ujasnilo, kdo může katedrálu spravovat. Tuto problematiku jsme dořešili smlouvou z roku 2010, která neřeší, komu katedrála patří. V době, kdy panovníci a členové kapituly katedrálu stavěli, říkali: „Katedrála je dílo Boží, a má tedy své patrony na nebesích.“ To je svatý Vít, Vojtěch, Václav. Na zemi těmi patrony byli panovník, kapitula, někdy biskup, později arcibiskup, a ti se o ni museli starat. Takže katedrála je, jak jsme se shodli, dle připravované smlouvy mezi Vatikánem a Českou republikou, společným dědictvím, o něž pečuje jak český stát, resp. Prezidentská kancelář a Správa Pražského hradu, tak i římskokatolická církev, Metropolitní kapitula, a ten, kdo ji reprezentuje, pan děkan a farář katedrály v jedné osobě. Katedrála je skutečně společným dědictvím celého duchovního, kulturního a musíme říci i politického života, protože zde probíhaly nejdůležitější státoprávní úkony, jako korunovace či pohřby panovníků, neboť katedrála je i mauzoleem, kde odpočívají naši světcí, kteří mnohdy byli důležitými osobnostmi ve vedení státu, jako např. svatý Václav, svatý Jan Nepomucký, svatý Vojtěch apod. Katedrála se při dostavbě vlastně stala jakýmsi průsečíkem všech těchto os. Může představovat národní galerii, v níž nacházíme díla největších umělců malířů, sochařů a mistrů uměleckých řemesel. Je svorníkem našich náboženských a kulturně politických osudů. Současně oslovuje téměř každého návštěvníka Prahy. Jsme národem, který má po celou svou existenci jedno hlavní město. V Německu, Polsku, Uhrách jich měli několik. Kdežto my máme od počátku jediné, a v něm pražský kostel, který se od položení základů knížetem Václavem stal tímto středem, biskupskou, později metropolitní katedrálou. To by měla být výzva ukazující, že v této zemi vždycky bylo dobře

a může být dobře, když všechny významné instituce dokážou spolupracovat a jedna druhé si vážit. To neplatí jen o institucích, ale i o lidech. Proto jsou v katedrále vítáni. Problém vnímání katedrály cizinci může být do jisté míry daný tím, že velká část turistů nezná českou historii a nemá evropské kořeny. Je ale třeba si uvědomit, že i v případě Japonců a dalších turistů

existuje vztah k posvátnu a že katedrálu chápou tímto způsobem. Katedrála byla koncipována v době, kdy ve střední Evropě nebyla žádná další. Ani ve Vídni, ani v Olomouci, ani ve Wroclavi. Pražská katedrála tak byla jakýsi duchovní a politický střed Evropy. Poznáte to i na tom, že jsou v ní zastoupeny nejen česká národnost, ale také německá či francouzská. Podíváte-li se do Svatováclavské kaple, vidíte Vladislava Jagellonského a jeho manželku. Katedrála tak vypovídá o vzájemném obohacování se národů ve střední Evropě, také proto si zaslouží dobrou péči. K těmto krokům se řadí také kroky zatím poslední – doplnění zvonů díky sponzorům. Nové osvětlení, zase díky sponzorům. Nezatěžujeme tím státní rozpočet. Je to i projekt nových varhan, které tu vzhledem k politickému vývoji od německé okupace přes dobu totality chybí, protože katedrála je nejen prvním chrámem naší země, ale také prvním kulturním stánkem. Chceme zde požehnat nejen novým varhanám, ale také plastice „Vzkříšení“ mistra Koblasý, která může být vnímána jako jakýsi pandán, symbol jak vzkříšení Krista, tak i vzkříšení naší země ke svobodě a suverenitě.

>>> www.apha.cz

Foto Vladimír Bureš.

Při příležitosti maďarského národního svátku, 57. výročí maďarské revoluce v roce 1956, pořádalo Velvyslanectví Maďarska v Praze dne 22. října 2013 slavnostní recepci. Konala se v pražském hotelu Boscolo, který mj. provozuje kavárnu inspirovanou slavným budapeštským New York Café. Oslavy se zúčastnilo na tři sta hostů z řad pražského diplomatického sboru, maďarských organizací v Česku, politického, ekonomického, kulturního a společenského života. Spolu s maďarským velvyslancem Tiborem Pető při zahájení promluvil náš druhý nejvyšší ústavní činitel, předseda Senátu pan Milan Štěch. Oba ve svých projevech zdůraznili význam maďarského národního povstání, třetí velké revolty lidu v bývalých evropských sovětských satelitech, násilně potlačené komunistickým režimem a okupační mocností. Ta spolu s východoněmeckým povstáním z roku 1953, povstáním v Poznani v roce 1956 či „Pražským jarem“ roku 1968 předeslala pád totalitních režimů v zemích, které se díky postojům vrcholných představitelů USA a Velké Británie na Jaltské konferenci v únoru 1945 dostaly pod sovětskou kuratelou. Poklidná demonstrace solidarity před budapeštským rozhlasem 23. října 1956 přerostla ve spontánní projev odporu proti stalinistickému režimu. 25. října 1956 pak před budovou

57. výročí maďarské revoluce

maďarského parlamentu několik tisíc lidí požadovalo odstoupení generálního tajemníka Maďarské strany pracujících Ernő Gerőa. Do tohoto davu začali střít

příslušníci maďarské tajné policie ÁVH ukrytí na střechách. Ke střelbě se připojily posádky sovětských tanků. Zahynulo přes dvě stě lidí včetně žen a dětí. Zraněno jich bylo víc než tři sta. Masakr vzedmul vlnu emocí, zejména když z župních měst dorazily informace o podobných událostech. Začal otevřený boj proti totalitnímu režimu včetně obrovského honu na členy ÁVH a jejich lynčování. 31. října vedení Sovětského svazu rozhodlo o potlačení revoluce vojenskou cestou. 4. listopadu začala ofenzíva proti hlavnímu městu. Houževnatý odpor Maďarů trval až do 10. či 11. listopadu 1956. ■

>>> www.madarsko.cz

Před třemi a půl lety jsem pozval Zdeňka Pohlreicha

Spanem Andrejem Tlustým se potkáváme 20. září 2013 v Lednici v restauraci U Tlustých. Tvrdívám, že hotely a restaurace zpravidla nebývají důvodem k tomu, aby turisté navštívili města a regiony, ale jednou ze základních podmínek příjemné návštěvy. Zdá se však, že restaurace U Tlustých je výjimkou, jejíž přitažlivost ještě umocňuje genius loci Lednicko-valtického areálu zapsaného na Seznam památek kulturního a přírodního dědictví UNESCO.

Pane Tlustý, čím jste si tuto pozici vydobyli?

Dennodenním nasazením. A také tím, že se nebojíme inspirovat pracovními lidmi, a to i daleko mladšími, kteří jsou v té které činnosti či oboru zdatnější než my. Spolu s našimi zaměstnanci jsme sehraný tým – pravé křídlo, levé křídlo, obrana a útok.

Pětadvacet kilometrů odtud, v Čejči, se Tomáš Garrigue Masaryk učil kovářem. Vy jste se přímo tady v Lednici zas vyučil biblické profesi, která je vidět na řemeslně dotažených příjemných interiérech a na venkovních objektech vašeho

podniku. Pomáhají vám dovednosti naučené v tesařině i při vedení restaurace?

Ono je to podobné. Máte člověka, který umí udělat okapy. Člověka, který dokáže perfektně postavit základy. Člověka, který umí obvodové zdi. Výsledek vždy stojí na týmové souhře. Ve velké gastronomii a v pohostinství vůbec to zase musí být souhra pracovníka, který umí vydávat jídla, s těmi, kdo je umí uvařit. Vždycky je zásadní najít pro danou pozici správné lidi. Rozhodnout, kdo co bude dělat. Nenechat lidi dělat činnosti, k nimž nemají předpoklady. Dát dohromady tým pracovníků, kteří nehledají zaměstnání, do něhož by docházeli jen kvůli mzdě. Lidí hrdých na odváděnou práci, kterým záleží na profesním růstu a jménu firmy, s níž spojují svůj osud. Paradoxem je, že řada zdejších obyvatel jezdí za prací do Rakouska, kde s plným nasazením špičkově makají za tu samou mzdu, za jakou by pracovali tady v Česku. Rakušané si totiž umí mezi českými zaměstnanci udělat pořádek, a ti před nimi mají respekt. Jenomže když se vrátí do Česka, český zaměstnavatel je pro ně zpravidla hajzlík, který si někde nakradl. Tohle zaměstnavatele v Rakousku netrápí. Je nepostihla komunistická éra a doteď do povědomí mnohých lidí zahrnutá socialistická propaganda, že živnostník je neslušné slovo a že co podnikatel, to gauner a vykořisťovatel. V Česku se k rakouskému stavu teprve pomaličku dobíráme.

Andrej Tlustý

Ke gastronomii se manželé Andrej a Petra Tlustí dostali přes catering a přes výrobu a prodej ručně nakládáných sýrů. Svou restauraci otevřeli v roce 2009, a od té doby se díky citu pro pohostinství a velkou gastronomii stali iniciátory mnoha změn a zlepšování těchto služeb v regionu. Tým, v jehož čele stojí, tvoří profesionálně zdatní kuchaři, cukráři a číšníci. Restaurace U Tlustých nabízí nejen mezinárodní kuchyni, ale především česká a moravská jídla: krajové speciality včetně pokrmů, které se v domácnostech běžně vařily před pádáváním a více lety. Restaurace U Tlustých v průběhu roku pořádá gastronomické akce a události, které vycházejí z tradic a lidových zvyků. V zíně moravskou zabijačku, zvěřinové hody či svatomartinskou husu. V únoru moravský fašank. Na podzim vinobraní. Připravuje i zvěřinové speciality, jídla exotických krajů aj.

Pane Tlustý, restauraci U Tlustých, včetně prodejny delikates, sýrů, uzenin a vín, navštíví tisícovky hostů, takže se v kuchyni máte co otáčet.

Abychom takovou návštěvnost zvládli, museli jsme této kapacitě stavebními úpravami přizpůsobit kuchyni a její základy a vybavit ji gastronomickou technologií (ostatně právě chystáme přechod na indukční pánve). Nastavit systém týmové spolupráce a sami jít s manželkou příkladem. Když mi např. dojde zásoba masa, mám ho za čtyři hodiny opět tři sta kilo nabouraného a nachystaného. Pokud chce někdo dělat moji práci, nesmí mu to, co zvládnou za čtyři hodiny, trvat o moc déle. Na jídelním lístku máme pětadvacet jídel. Je postaven tak, abychom je byli schopni servírovat vždy čerstvá.

K strmému vzestupu popularity restaurace U Tlustých před lety přispěla televizní show Zdeňka Pohlreicha „Ano, šéfe!“ Na přelomu letošního července a srpna za vámi do Lednice přijel s televizním štábem podruhé. Natačení se uskutečnilo za normálního provozu, a znovu jste uspěli. S plným počtem hvězd!

Poprvé jsem Zdeňka Pohlreicha pozval před třemi a půl lety z prostého důvodu. Ne proto, že bychom neměli něco v pořádku v kuchyni. To, co jsme neuměli, bylo kalkulovat. Když děláte kalkulaci, musíte spočítat i to, co je to špetka. Dáte-li do jídla špetku pepře, musíte vědět, kolik váží, abyste měli přehled, na kolik vás vyjde surovina na deset porcí. A musíte to vědět přesně! Tam nejde nějaké: „asi, zhruba...“ Tuto chybu jsem dělal první rok, kdy jsem otevřel pěknou restauraci, kterou jsem si sám navrhl a svépomocí postavil. Za rok podnikání jsme

zjistili, že jsme ve velké ztrátě. Proto jsem oslovil Zdeňka Pohlreicha, který nám ukázal směr. Ten dodržujeme, a když nám kalkulace nevychází, nahradíme jídlo jiným. Zdeněk mne upozornil na spoustu věcí, které jsem dělal špatně. A když teď přijel znovu a viděl, jak jsme podnik rozšířili a kam jsme ho s manželkou a našimi zaměstnanci posunuli, řekl, že jsme jako jedni z mála pochopili, že tým netvoří dva kuchaři. V naší kuchyni pracuje třináct lidí. Čím víc sehraňných lidí, tím méně chyb, protože se můžeme jeden na druhého spolehnout.

Restaurace U Tlustých má rozsáhlé zázemí s vinotékou, dětským koutkem, venkovním posezením, barbecue, konferenčním sálem atd. Jak je to s firemními akcemi, skupinami, zájezdy apod.?

Vážíme si každého hosta. Pokud ale máme objednaný zájezd a potvrzené menu, dost mi vadí, když členové dané skupiny chtějí něco jiného, než si předem objednali. Účastníkům zájezdu samozřejmě vyhovíme, ale příště takového „organizátora“ většinou odmítneme. Zejména u větších skupin totiž v takových případech dochází ke zbytečným komplikacím. Zajímavé je, že když přijdou Britové, tak si takhle nevymýšlejí. Nebo zrovna včera – to jsme tu měli osmácticet Korejců a servírovali jsme jim přesně to, co měli předem objednáno. S polévkou, s pitím, se vším. Poseděli, najedli se, zaplatili. Něco famózního!

Pracoval jste ve Spojených státech amerických.

Ano, přiletěl jsem do Států, neuměl anglicky a bydlel u nějakých Mexičanů. Věděl jsem ale, že ve mně něco je. Že mám dar shůry. Seznámil jsem se tam s kamarádem, který uměl česky a perfektně anglicky. Zajeli jsme k jednomu domu, a já jsem ho požádal: „Zazvoň u dveří a budeš překládat, co budu říkat.“ Jeho prostřednictvím pak probíhala komunikace: „Dobrý den. Umíme opravovat střechy. Pokud pojedete do stavebnin a zeptáte se, za kolik vám prodají

šindel, za kolik eisgard... Já bych vám to teď změřil. Za práci bychom si vzali tisíc dolarů. Když si to necháte udělat od jiné firmy, zaplatíte jednou tolik.“ To byla první zakázka, kterou jsem v Americe dostal. Pak se naše podnikání rozvíjelo, dokázali jsme se dostávat k bohatým lidem, dělat fajnovou klempířinu, měděné věci, zkrátka něco nádherného. Tatínek si nepřál, abych se vracel, když už jsem tam prošel všemi úskalími. Přítelkyně, s kterou jsem v té době chodil – dnes je mojí ženou a máme spolu dvě děti – ale bohužel nedostala vízum, a tak jsem se za ní vrátil do Česka.

Čím vás připoutala Lednice?

Narodil jsem se tu. Pochází odtud moji rodiče: tatínek František s maminkou Růženkou. Je odtud moje babička Marie Galbová s dědou, takže reprezentuji třetí generaci. Narodil jsem se v domě, kde má teď moje maminka květinářství.

Po návratu z Ameriky jsem tu začal podnikat ve všem možném. Mimo jiné v second handu, v rybách,

cukrovinkách, a skončil jsem u jídla, což mě vždycky bavilo. Už proto, že jsme doma měli sedm prasat, kachny, slepice, polnosti. Takže jsem se k tomu vrátil. Na základní škole se mi spolužáci posmívali: „Andrej

Tlustý žere chrusty...“ Já jim na to odpovídal: „A když ide do kina, žere samé koki-na. A když ide z kina, má u sebe flašku vína.“ A podobně jsou na tom dneska moje děti, které chodí do stejné školy, co já. To jsou ty dětské války. Říkám jim: „Adámku, buďte pyšní na to, že nosíte jmé-

JMÉNO TLUSTÝ SI KAŽDÝ SPOJÍ S JÍDLEM. KDYŽ NĚKDO VYRAZÍ NA MORAVU A USLYŠÍ TLUSTÝ, REAKCE BUDE: „HELE, POJĎME SE TAM PODÍVAT.“

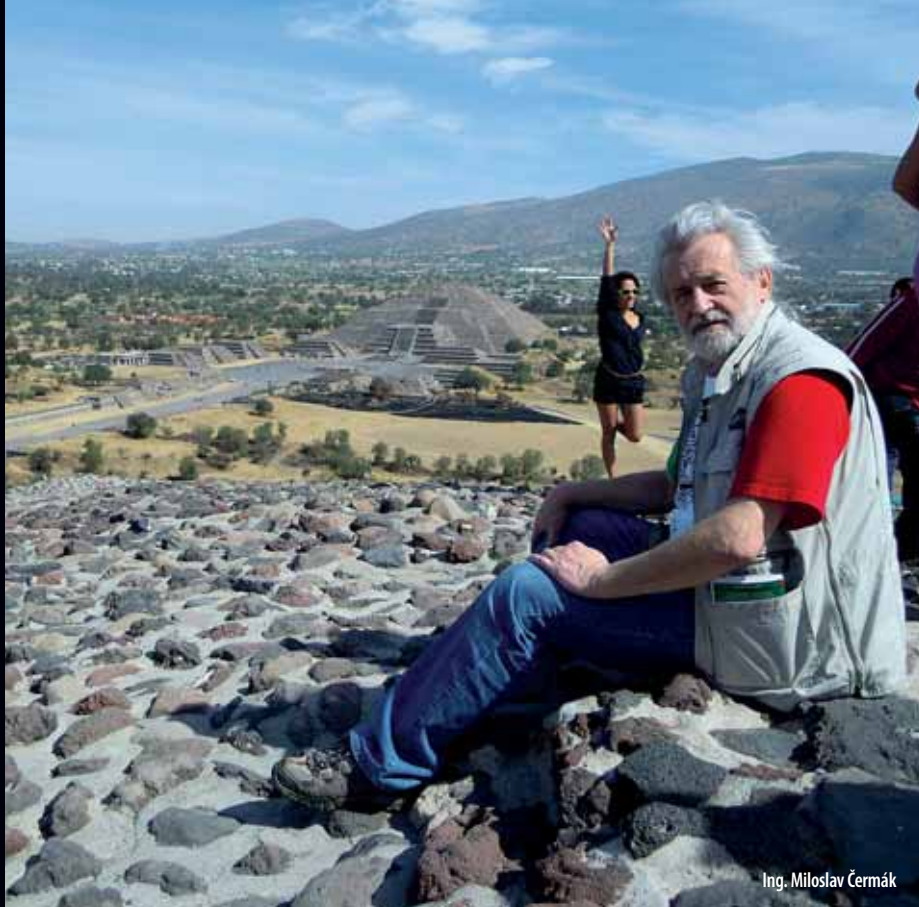
no Tlustý, protože to jméno si každý spojí s jídlem. Když někdo vyrazí na Moravu, a uslyší Tlustý, reakce bude: ‚Hele, pojďme se tam podívat.‘ Dává to smysl.“ A právě to se mi myslím podařilo. Máme slogan: „Pohostinství Tradice – Andrej Tlustý z Lednice.“ Firmu máme osmnáct let, expandujeme, a ani v této době nemíníme zastavovat. Mnozí Češi už chtějí opravdu pracovat. Ale to už je na zcela jiné vykládání. ■

» www.restauraceutlustych.cz

Sněžka, výrobní družstvo Náchod, má ve svém názvu jméno města, odkud začala svou expanzi. Výrobky Sněžka Group najdeme téměř ve všech automobilech vyráběných v Evropě, včetně BMW a Mercedesů. Družstvo dodává pro automobilky Škoda, Ford, Rover, Opel, Mitsubishi, Peugeot a další. S předsedou jeho představenstva Ing. Miloslavem Čermákem se setkáváme 12. listopadu 2013 v Náchodě.

Pane předsedo, ředitel komunikace a mluvčí České národní banky Marek Petruš poskytl 7. listopadu 2013 médiím tiskovou zprávu s názvem „ČNB ponechává úrokové sazby beze změny, rozhodla o intervencích“, v níž se mj. uvádí: „ČNB bude intervenovat na devizovém trhu na oslabení kurzu koruny tak, aby udržovala kurz koruny vůči euru poblíž hladiny 27 CZK/EUR.“ Nakolik intervence proti koruně pomůže exportérům? Jak se projeví na chodu a hospodářském výsledku jednoho z neúspěšnějších evropských producentů šitých dílů pro automobilový průmysl – vaši české firmy, jež odvádí daně českému státu?

Jestliže si od intervence ČNB někdo sliboval, že rozběhne ekonomiku, tak to se bohužel asi nenaplní. A pomoc exportérům? V dlouhodobém horizontu možná, ale to by ČNB musela intervenovat víc než rok, protože všichni dobří exportéři využívají zajištění kurzů na půl roku až rok dopředu. I my máme zajištěn kurz eura na 25,90 Kč, takže teď kupujeme řadu služeb a polotovary o korunu draž, ale bohužel inkasujeme v zajištěném kurzu. Z toho vyplývá, že snížíme hospodářský výsledek a neodvedeme státu tolik na daních, anebo propustíme nějaké zaměstnance, abychom výsledky udrželi. Ani tak, ani tak to státu nepřinese žádný benefit. A lidem? Už vůbec ne. Jestliže se všechno dovozené zboží zdraží, o to méně budou nakupovat. Ekonomika se pomocí tohoto opatření nerozběhne. Možná, že si ČNB vyřeší svůj letitý problém se záporným vlastním kapitálem, protože na kurzu koruny k euru dlouhou dobu prodělávala. Nevím, co si od toho bankéři slibují. Možná nějaké teorie. Ale poslední dobou jich hodně sehlává. Mě ve škole ještě učili, že peníze se netisknou, ale dnes, když je třeba zahladit nějaký průšvih, se potiskne papír. Státní systém žití na dluh totiž sází na to, že pořád bude nějaká inflace. Čím vyšší, tím méně se pak z dluhu fakticky po X letech zaplatí. Jestliže nám hrozila deflace, chápu, že v ČNB znervózněli, ale pokud ty peníze chtějí tisknout a pouštět do oběhu, musí to být nadlouho. Ne na měsíc nebo

Ing. Miloslav Čermák

Země, kde řadí mariachi

dva. Minimálně na rok. Zkrátka, firmě to v prvním roce nepomůže. Možná po roce se trochu zlepší konkurenceschopnost, avšak já nejsem příznivcem toho, zlepšovat ji směnným kurzem. Tohle je takový švindl. Konkurenceschopnost se musí zlepšovat produktivitou práce. Vyrábět kvalitněji a levněji. V dohledné době se intervence pravděpodobně vymstí. Zrovna tak jako „lití“ oběživa do ekonomiky. V dlouhodobém horizontu to je špatně.

Pane předsedo, nedávno jste se vrátil z Mexika a Guatemaly. Když tam v květnu 1846 odplul vládnout bratr císaře Františka Josefa I., císařský princ a arcivévoda rakouský, korunní princ uherský a český Ferdinand Maxmilián Josef (6. 6. 1832–19. 6. 1867), sice dopadl špatně, ale jeho zásluhou se v Mexiku a v dalších zemích střední jižní a jižní Ameriky pozvedla úroveň průmyslu a rozšířila obliba žesťových dechových hudebních nástrojů. Přivedl s sebou totiž spousty českých zámečnicků a dalších řemeslníků a také vojenských muzikantů. Takže kromě toho, že se tam Slezané, Moravané a Češi přičinili o rozvoj industrie, naučili Latinskou Ameriku hrát na žesťové nástroje.

Kdyysi, coby rocker, jsem si myslel, že Mexiko je pouze záležitost kytar, ale je pravda, že tam mariachi „řadí“. Předvádějí se na náměstích, a když někdo potřebuje muziku, tak si je najme. A pokud chce někdo pořádnou kapelu, tak tam ty „plechy“ zkrátka musí být. Ano, je to odkaz našich šikovných lidí, které s sebou Maxmilián do Mexika přivezl. Sám sice nedopadl dobře, ale když se historikové zamýšlejí,

jestli Mexiku pomohl, jednoznačně říká, že tam přinesl kvalitní řemeslo a muziku. Když v Mexico City vyrazíte do ulic, na mariachi určitě narazíte. A je to paráda! Pro mne, muzikanta – basáka, o to víc! Když vidíte obrovitou akustickou basovou kytaru. A jak tam ta muzika frčí! Jak to prožívají! To má grády!

Využíváte služeb cestovních kanceláří?

Cestuji tak, že si sám vymyslím program. Většinou trošku jinak, než nabízejí cestovní kanceláře. A když to mám vymyšlené, na internetu zjistím, kdo tam létá, vyberu hotely a vím, jaké jsou místní možnosti, seženu si nějakého partnera, který pro mě na místě vše zařídí. Kdo se v té zemi postará o VIP klientelu (tedy

přátele, co cestují se mnou), aby všechno během našeho pobytu klapalo tak, jak jsem to vymyslel.

Latinská Amerika je perspektivní nejen z hlediska turismu, ale jak už prokázaly československé firmy, např. Baťa, Škoda nebo ČKD, i coby odbytí českých výrobků.

Dodnes tam jsou obchody s nápisy „Baťa“. I v zapadlých vesničkách. Potkával jsem je i v Guatemale. Co se týče cestovního ruchu, ve střední Americe je toho k vidění nesmírně mnoho. V Mexiku jsem byl poprvé před pětadvaceti lety.

Pak jsem se tam vydal ještě dvakrát. Nej dřív jsem chtěl vidět mayské památky na Yucatanu. Nějak se mi tam ale nedařilo dostat, povedlo se to až při mém třetím

náboženské události opeřeny místním koloritem. Je co poslouchat, na co se dívat. Guatemala je zemí sopek. Má na tři stovky vulkánů. Vytyčil jsem si, že na jeden z nich vylezu. Bohužel, láva netekla, což mě mrzelo.

No, kdyby tekla, mohlo to být obráceně. Už by vás nic nemrzelo...

No, tak jsem se netrefil. Pacaya je sopka, která je činná často a mívá období, kdy z ní láva vytéká po několik měsíců. Vyšel jsem téměř až na vrchol. Byl to nesmírně pozitivní zážitek. Guatemala je nádherná země! I její obyvatelé. Mají jiné priority než my. Netrpí blbou náladou, obavami, co bude za měsíc, za dva: „Dneska je krásně a mám práci. Jsem na plantáži, sbírám kávové boby. Je to dobrý, protože za to budou peníze. Tak co dnes večer?“ My tady jsme postiženi sběratelstvím. Celý život hromadíme majetek. Chceme něco vlastnit. To tam není. Oni žijí. Mají radost, že

STÁTNÍ SYSTÉM ŽITÍ NA DLUH SÁZÍ NA TO, ŽE POŘÁD BUDE NĚJAKÁ INFLACE. ČÍM VYŠŠÍ, TÍM MÉNĚ SE PAK Z DLUHU FAKTICKY PO X LETECH ZAPLATÍ.

výletu do Mexika. Chtěl jsem vidět vrcholy mayské civilizace. A nejen nové mayské říše, i té staré, tedy Palenque, Copan a Tikal, které jsou mimo území Mexika. Proto jsem si naplánoval tuto zatím poslední cestu, abych vylezl na tamní pyramidy. A když už jsem byl v Guatemale, nevynechal jsem ani návštěvu bývalého hlavního města, Antigua. Je to tam nádherná! Obzvlášť před Velikonocemi, kdy městem prochází spousty procesí. Vidíte, jak moc to tamní katolíci prožívají. S tím se setkáte pouze v těchhle zemích, kde mají své

je pěkně, že se něco děje. Že bude zába-va. Úplně jiný svět. Hned to na vás dýchne, a máte chuť taky něco utratit. Naladit se na stejnou vlnovou délku pohody. Takže nejen mayské památky, kvůli kterým jsem tam jel, ale objevil jsem tam ještě další krásu: radost lidí ze života. ■

»» www.snezka-na.cz

 Snezka Náchod®

Motto:

Pravici dám si na srdce, a levou rukou budu zpívat,
v rytmu, kterým srdce tepe, o tom jak je velkolepé, na tebe se zblízka dívat.

Jiří Suchý

Nepřijít do Semaforu? Společenské faux pas

Asi proto, že jsem k tomu přistupoval jinak než Ján Roháč s Vladimírem Svitáčkem ve filmové verzi. Ve filmu pořád vidíme rozjásané vojsko, holky tam skáčou z helikoptéry, je tam nadupaná bujará nálada. A já si říkal, jestliže se zbraně změnilly v hudební nástroje, stal se zázrak, a divadelní zpracování jsem se rozhodl pojmut mysticky. Dostat do toho tajemno. Že jako nikdo neví, jak se to mohlo stát. Řada zázraků se rozpoutá hned po otevření opony, dějem prochází malá dívenka tak trochu po biedermeierovsku oděná a zpívá píseň o tom, že kam přijde, tam se dějí divné věci, a ona neví proč. Řekl jsem si, že to tomu zázraku svědčí víc, než „hurá nadšením“. Ve druhé polovině představení na to nadšení stejně dojde. Je tam třikrát tolik humoru a písniček než v první části. Myslím, že to zabralo. No, nemyslím, vím to! U divadla se to velice dobře pozná na pokladně. Dokonce i kritici, kteří nám příliš nestrání, tentokrát byli milosrdnější.

poněvadž to je móda.“ Sám se dožil deseti, a my už absolvovali třiapadesát sezon.

Nejenže jste se zasadil o kultivaci národa. V pražské botanické zahradě jste před dvěma roky 27. října 2011 v rámci projektu „Kořeny osobností“ zasadil strom. Řekla mi to její ředitelka paní Věra Bidlová poté, co jsem se před ní vytahoval, že jdu s vámi dělat interview. Výňatek z tiskové zprávy její náměstkyně paní Barbory Kolářkové praví: „Botanická zahrada získala do své sbírky poklady hned dva. Jiřího Suchého, který tento měsíc oslavil neuvěřitelné 80. narozeniny, a vzácný asijský strom z čeledi ořešákovitých – lapinu úzkokřídrou (Pterocarya stenoptera).

Přesto, že umím z paměti texty všech osmi celovečerních her, které máme v současné době na repertoáru, zapamatovat si název lapina úzkokřídla je na mě trochu silná káva. Beru to ovšem jako velkou poctu. Botanická zahrada hlavního měs-

Narodil jsem se v Táboře, ale první část dětství prožil v bačovském dvojdomku v Sezimově Ústí II. Táta, který jezdil po stavbách, přivážel z Prahy gramofonové desky se šlágry autorské dvojice Suchý – Šlitř. Hrály u nás neustále, a mé právě se utvářející vnímání světa obohatily slovní novotvary: „potkalpotkan potkanáááááá, podkamenem, podkamenem...“ Až později jsem došel poznání, o čem Jiří Suchý zpívá a kdo že to kde koho potkal. To bylo jedno z mých prvních setkání s jeho tvorbou. Další neméně přelomové poznání mne zastihlo v trumpetové učebně Vojenské hudební školy v Roudnici nad Labem, kde jsem se od o rok staršího spolužáka Zdeňka Kratiny dozvěděl, že „Babeta“ z „Kdyby tisíc klarinetů“ je naším prvním vojenským jazzovým pochodem. Povídání s divadelníkem, hudebníkem, textařem, básníkem, hudebním skladatelem, spisovatelem, filmařem, grafikem, výtvarníkem, divadelním režisérem, spoluzakladatelem Divadla Na zábradlí a Semaforu panem Jiřím Suchým jsem proto zahájil konstatováním: Pane Suchý, „Kdyby tisíc klarinetů“ je v myslí národa zapsáno hlavně coby filmový muzikál. Vy jste jej ale psal jako divadelní hru.

Ted' ji zrovna hrajeme, a je to nejúspěšnější kus za posledních deset let. Je o ni tak veliký zájem, že vstupenky jsou vyprodány a rezervace bereme čtvrt roku dopředu.

JESTLIŽE SE ZBRANĚ ZMĚNILY V HUDEBNÍ NÁSTROJE, STAL SE ZÁZRAK. DIVADELNÍ ZPRACOVÁNÍ „KDYBY TISÍC KLARINETŮ“ JSEM PROTO POJAL MYSTICKY. DOSTAL DO TOHO TAJEMNO.

Zmínil jste zázraky. O jeden se přičinily texty písní, kterými jste v době budovatelských klišé kultivoval jazyk a myšlení Čechoslováků.

Také nad tím žasnu. On to asi je zázrak. Když jsme Semafor zakládali, nic takového jsme s Jiřím Šlitřem neměli v úmyslu. Dokonce jsem ani nechtěl zakládat další divadlo. Stačila mi „sprcha“, kterou jsem dostal v Divadle Na zábradlí, odkud mne po půlroce hnali. To si nenařikám! Měli naprostou pravdu! Tehdy už jsem nechtěl dělat divadlo, ale byl to Jiří Šlitř, kdo mne k tomu přiměl. Říkal: „Založíme hudební divadlo.“ Pravda, písničky se nám dařily, a tak jsme založili Semafor, a když tam pak stály ty fronty, prorokoval: „Počítej s tím, že to bude trvat tak pět let,

ta Prahy nenechává tuhle práci každému, kdo si řekne. Když mi jmenovali osobnosti, které tam už zasadily strom, byl jsem ještě víc hrdý, že smím taky.

Semaforu se podařilo rychle se prosadit. A natrvalo! Jste součástí naší národní kultury. Jaromír Nohavica říká: „Lidová píseň je ta, jejíž autor se ztratil.“ Vaše písně, přestože jste se neztratili, zlidověly. Zpívají se u táborových ohňů, na mejdanech atp.

Ne, ne. Ztratili jsme se. Mnoho mladých lidí už jejich autory nezná. Pro ně je to prostě lidovka. A na to jsem pyšnej! Dlužno říct, že jsme ty písničky nijak neprosazovali. Prostě jsme dělali to, co nás bavilo, a ono to najednou šlo samo. Zkrátka se našli lidé, které to bavilo taky. A od Šumavy k Tatrám

jich bylo víc než dost... Trochu nám v tom dopomohlo takové to dusno padesátých let. Absence rozvernější pohodyplné zábavy.

Nicméně, na rozdíl od současnosti měli lidé tehdy vesměs jasno, kdo na nich parazituje, kdo je blbne. Z koho a čeho si dělat legraci. A měli jasno i poté, kdy byli opět „osvobozeni“, když se už zdálo, že netrvalo padne cenzura a změní se režim.

„Návštěva“ bratrských armád v roce 1968 mne zastihla v Jugoslávii, kde jsem byl na dovolené. Netroufl jsem si vrátit se do vlasti, poněvadž jsem nevěděl, co mi tu hrozí. Tak jsem emigroval do Londýna. Když se mi přece jen podařilo mluvit s Jiřím Šlitrem (telefonické spojení s obsazenou Prahou nějaký čas neexistovalo), hned se ptal: „Kde seš? Já už tady začínám zejitra hrát.“ Měl svůj recitál „Dábel z Vinohrad“. Když jsem zjistil, že se věci mají takhle, s úlevou jsem se vrátil. Tři týdny, co jsem byl pryč, mi stačily, abych poznal, že nejsem emigrační typ.

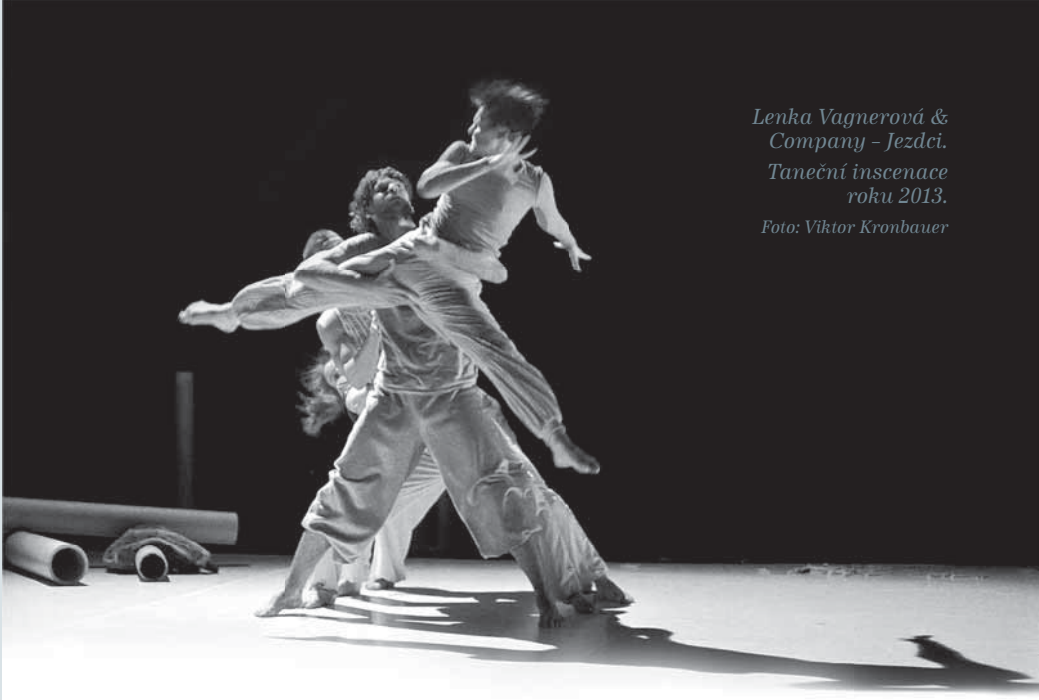
Situace v Semaforu v těchto letech byla úplně jiná, než je dnes. Byli jsme tehdy módní artikl. Nepřijít do Semaforu? Společenské faux pas. Každý musel alespoň jednou. Mládež to milovala, poněvadž tam zněl rokenrol a jazz. Měli jsme postaráno o publicitu i o publikum. Velmi nám pomohlo údobí, které se nazývalo „normalizace“, tím, jak bylo nenormální. Lidé se k nám chodili „nadýchat čerstvého vzduchu“. Pak přišel převrat, a všechno se změnilo. Dřív nás škrtila ideologie, teď nás začala škrtit ekonomika. To, co jsme si dovolili tajně podstrkávat lidem v době minulé, tohle dobrodružství už publikum nemohlo prožívat. Dnes je vlastně naším největším konkurentem naše minulost. Sice už nejsme „ten módní artikl“, ale kupodivu pořád existuje hodně lidí, do kterých jsme zasadili semínko. Hlavní proud našeho publika tak tvoří děti našich diváků, kterým naše písně zněly v dětských letech od rána do večera z magnetofonu Sonet Duo nebo jako u vás z gramodesek. Tak se stalo, že čtyřiapadesát sezon máme pořád dostatek diváků, kteří Semafor potřebují. A pro mě je důležité (nikoliv ze snobismu) i to, že k nám do Semaforu chodí tzv. VIP. Pomáhají tím čelit kampaním, jejichž cílem je přesvědčit veřejnost, že si to divadlo nezasloužíme. Jenomže o takových osobnostech jako profesori Pavel Pafko či Ivan Havel, Adolf Born, Soňa Červená a další a další, kteří přijdou na každou hru – a někteří i několikrát – se dá asi těžko tvrdit, že mají pokleslý vkus. ■

Foto: archiv Botanické zahrady hl.m. Prahy.

»» www.semafor.cz

Lenka Vagnerová & Company – Jezdci. Taneční inscenace roku 2013.

Foto: Viktor Kronbauer

Odysseus v Praze

ProFitArt, o. s., je produkční agentura zaměřená na nonverbální divadlo založená Šárkou Pavelkovou a Josefem Neufusem, která v současnosti produkuje například tvorbu nejlepší české choreografky tanečního divadla Lenky Vagnerové. Její představení „Jezdci“ získalo v letošním roce ocenění „Taneční inscenace roku“. Agentura divadelní produkce zdárně vysílá nejen po Česku, ale také na zahraniční festivaly v Izraeli, Španělsku, Itálii, Německu nebo Švédsku. ProFitArt se dlouhodobě profiluje v široké mezinárodní spolupráci využívající evropské i světové partnerské kulturní sítě. V letošním roce iniciovala umělecký, vzdělávací, sociální a kulturní projekt NET PRO ART. Jeho posláním je vytvořit příznivé prostředí pro inovaci, profesionalizaci, předávání znalostí a výměnu zkušeností v oblasti nezávislých souborů nonverbálního divadla. NET PRO ART podpoří ekonomickou, sociální a tvůrčí existenci mladých talentů. Dílčími cíli tříletého projektu jsou:

- »» vytvoření komunikační platformy pro networking mezi zúčastněnými subjekty;
- »» profesionalizace administrativně organizačních složek;
- »» etablování první české bookingové agentury nonverbálního divadla.

NET PRO ART se realizuje ve spolupráci s Českým centrem v Praze, kde 5. listopadu 2013 proběhla první prezentace projektu za účasti zástupců Ministerstva kultury, Českých Center, Business

Leaders Fora a České televize. Významnou aktivitou a uznáním odborných kvalifikací ProFitArtu je získání spolupořadatelství evropského projektu kulturních organizací z dvanácti zemí s názvem „Meeting the Odyssey“ inspirovaného Homérovými eposy Ilias a Odyssea. Jde o čtyřletý putovní sociální divadelní projekt s mezinárodní posádkou umělců na palubě, který v roce 2014 vypluje vstříc evropským pobřežím od Baltu až po Středozemní moře, a s několika vnitrozemskými zastávkami, mezi nimiž bude na konci července 2014 také Praha. ProFitArt ve spolupráci s plovoucí scénou Divadla bratří Formanů, lodí Tajemství, vytvoří na pražské Výtoni mezi Palackého a Železničním mostem jeviště. To bude propojeno také s nábřežím a nedalekými Zítkovými sady, kde budou probíhat doprovodné akce pro veřejnost. ■

-PN-

»» www.profitart.cz

Nejlepší je být nejlepší

Sprezidentem Panevropské společnosti pro kulturu, vzdělávání a vědecko-technickou spolupráci Comenius Ing. Karlem Muzikářem se po-
tkáváme 1. listopadu 2013.

Pane prezidente, listopad je měsíc, jehož posledním pátkem je již tradičně „den D“ soutěže „Českých 100 nejlepších“. Ta letos slaví osmnácté výročí. Už osmnáct let se tak každý poslední listopadový pátek na Pražském hradě scházejí představitelé nejlepších podniků, které vzešly z široké ankety.

Rovněž letos jsme rozeslali dotazníky, kterých jsme vytiskli na pětatřicet tisíc. Hlasovat bylo možné i po internetu. Já však konzervativně fandím papíru. Mám radši, když čtu anketní lístky, které respondenti vyplnili vlastnoručně. Na počítači je to pro mne takové odosobněné.

Diplomy první desítky ze „stovky nejlepších“ tradičně předává buď prezident nebo předseda vlády či předseda senátu.

No, předával nám je už i místopředseda vlády Ing. Josef Lux, protože jeho šéf, za kterého zaskakoval, předseda vlády

napovídají, že na letošní slavnostní akt zřejmě nebude moci dorazit. Velmi mne to mrzí, ale současně mohu potvrdit, že i letos se, tak jako loni, zúčastní předávání předseda Senátu PČR Milan Štěch a nově také předseda české vlády Jiří Rusnok.

bývá především inovace. Žebříček má pouze sto míst. Jsem přesvědčen, že tento proces je zdravý, a jsme rádi, že čím dál větší počet firem ví, že má šanci se v soutěži umístit, velmi se o umístění mezi Českými 100 Nejlepšími zajímají a bojují.

Cílem soutěže „Českých 100 Nejlepších“ je v celonárodním měřítku nalézt, vybrat, zviditelnit a veřejně slavnostním způsobem ocenit české (resp. v Česku registrované) firmy, podniky a společnosti z co nejširšího spektra ekonomických aktivit, které dosahují vynikajících, mimořádných anebo pozitivně pozoruhodných výsledků.

Tenhle princip je stále stejný. Hledáme firmy, společnosti a osobnosti, které dělají svoji práci tak dobře, že si toho občané České republiky všimnou. Nemáme stanoven žádný technický parametr, např. obrát nebo zisk. Víme, že lidé, kterým dotazníky dorazí, jsou schopni posoudit, kdo dělá svou práci tak dobře, že může být označena za vynikající. Vyplní „předepsaných“

Kromě stovky všeobecných „Českých 100 Nejlepších“ ještě vyhlášíte oborové kategorie v osmi zajímavých oblastech.

Máme zájem, aby se vyzdvihovaly a oceňovaly také konkrétní firmy v odvětvích, která mají bezprostřední vliv na každodenní kvalitu života a spokojenost obyvatel této země. Kdysi jsme začínali u zemědělství. Teď oceňujeme i dopravu, stavebnictví, ale také zdravotnictví, vzdělávání, export, cestovní ruch, charitu a další oblasti, jejichž dobrý stav citelně přispívá ke zlepšení celkové nálady ve společnosti. Třeba tím, že je na trhu dobrá kvalita českých potravin za rozumné ceny. U oborových kategorií už nerozhodují anketní hlasy, ale pracujeme s názory a posudky odborníků. Uvedu např. Agrární komoru České republiky, Oborový svaz za-

ČESKÝCH 100 NEJLEPŠÍCH – PRAŽSKÝ HRAD, NOVÁ GALERIE A ŠPANĚLSKÝ SÁL, 29. LISTOPADU 2013.

Václav Klaus, byl tehdy zrovna v Sarajevu. Zajímavé bylo, že hned po společné fotografii s celou stovkou oceněných odešel pan Lux, podle svých vlastních slov, rozbit vládu, což se také stalo. Nicméně většinou bývá gala večer Českých 100 Nejlepších méně dramatický a devětkrát z dosavadních 18 ročníků byl doménou prezidenta republiky Václava Klause. Bohužel, zprávy o zdravotním stavu českého prezidenta

deset řádek dotazníku názvy firem. My pak údaje z přibližně 3 500–4 000 dotazníků, které se nám ročně vrací, sečteme a vytvoříme seznam nominovaných. Z nich následně vznikne tabulka, která se každým rokem dost obměňuje. Ne že by ocenění z předchozích let zaostávali, ale na přední místa se často dostávají i nové firmy, které někdy v Comeniu zatím ani neznáme. Jejich mimořádně silnou stránkou

měšťnanců ve stavebnictví, Hospodářskou komoru ČR či Svaz českých a moravských výrobních družstev. Mimochodem, výrobní družstevnictví je velice specifická oblast české ekonomiky. Profesionálně kvalifikované posudky nám pak pomohou stanovit v každém oboru seznam sedmi až osmi firem, které letos v daném odvětví dosáhly nejlepších hospodářských výsledků. ■

»» www.comenius.cz

Česko a Turecko spojuje řada osobností, mezi nimiž výrazně ční světově uznávaný učenec Bedřich Hrozný. O tom, že je Turecko kolébkou civilizace, píše Radek Míka. V pátém díle svého seriálu, nazvaném „Kultura Van – svět rybářů a zemědělců“ (viz stejnojmenný článek na www.e-Vsudybyl.cz) mj. říká: „Zánikem svatyní, jejichž význam tušíme z nálezů v Göbekli Tepe, končí pravěká epocha lovců. Apokalyptická událost v paměti lidstva zapsaná jako Potopa světa možná uspíšila změny i odklon od tradičních zvyklostí a ve východním Středomoří nemalou měrou přispěla k transformaci společnosti mladší doby kamenné.“

Na území dnešního Turecka ve starověku existovala chetitská říše. Část Turecka pak byla osídlena řeckými kolonisty. Později se stala součástí římské, pak byzantské a roku 1299 osmanské říše. O objevení říše Chetitů se výrazně zasloužil právě rodák z Lysé nad Labem Bedřich Hrozný. Turecko poprvé navštívil v roce 1904, aby se zde podílel na překladech klínopisných textů. V roce 1906 byl zhruba

Turecko slavilo 90. výročí republiky

Jeho Excelence velvyslanec Turecké republiky pan Cihad Erginay s chotí, paní Tomuruck Erginay, zvali 29. října 2013 do Kaiserštejnského paláce v Praze na slavnostní recepci při příležitosti svého státního svátku, Dne republiky, devadesátého výročí vyhlášení Turecké republiky, založené jejím prvním prezidentem, vojevůdcem a státníkem Kemalem Atatürkem. Recepce se zúčastnila řada osobností včetně předsedy České vlády Jiřího Rusnoka, jehož projev společně s projevem tureckého velvyslance a státními hymnami slavnost zahájil.

půldruhé stovky kilometrů severovýchodně od Ankary objeven archiv chetitských králů s množstvím hliněných tabulek popsaných známým klínovým písmem neznámou řečí. Na jejím rozluštění pracovaly největší světové kapacity. A byl to právě Čech Bedřich Hrozný, kdo v roce 1915 předložil řešení současně s nárysem mluvnice chetitského jazyka. Výsledky

bádání publikoval roku 1917 ve své stěžejní práci „Jazyk Chetitů“. V roce 1925 na další expedici v Malé Asii při vykopávkách v Kaisarií na kopci Kültepe objevil přes tisíc tabulek popsaných klínovým písmem, obsahujících smlouvy a dopisy asyrských kupců z druhého tisíciletí před naším letopočtem. Aby mohl v okolí kopce Kültepe kopat, musel odkoupit

přílehlou louku, a jako majitele území nechal zapsat československý stát. Při těchto vykopávkách bylo nalezeno chetitské město Kaneš, a také se potvrdilo to, co Bedřich Hrozný zjistil už při studiu klínových textů sumersko-babylonských, že Sumerové tři tisíce let před naším letopočtem znali slad a uměli vařit pivo. ■

»» <http://prague.emb.mfa.gov.tr/>

Klimkovický příběh o pohřbené berli

Klim-Therapy je rehabilitační metoda, která bývá kvůli používání stabilizačního oblečku nejčastěji přirovnávána ke kosmickému pavoukovi. Pacient se například učí, jak udělat krok a zastavit se. Metodu absolvoval i dnes patnáctiletý Vojta Koval z Brušperku, který od svých 18 měsíců bojuje s dětskou mozkovou obrnou. V Klimkovicích dostal druhou šanci na plnohodnotný život. „Metoda je hodně náročná, někdy ze mne úplně lije. A je to zvláštní pocit, být takto zaklíněný, opravdu trochu jako ten pavouk. Když se ale do těch lan postavím, dávají mi jistotu v prostoru. Když jsem šel bez berlí, mívám jsem velký strach, že spadnu. Teď se sice ještě taky kapku bojím, ale mnohem míň, to se vůbec nedá srovnat. Ještě to ale musím dopilovat.“

Nyní se Vojtovi konečně splní sen a dojde poprvé sám do školy bez pomoci berlí i rodičů. „Po první Klim-Therapy vloni v srpnu jsem dal pryč francouzské berle a začal chodit s vycházkovou holí. Teď po březnové terapii jsem odhodil i ji. Chci ji zakopat, i ty ostatní. Chci s nimi přerušit veškeré vztahy a začít žít co nejnormálněji,“ usmívá se školák, kterého za měsíc čekají přijímací zkoušky na Střední telekomunikační školu v Ostravě.

Podle fyzioterapeutky Markéty Hurníkové, která s Vojtou terapii v obou termínech odcvičila, je jeho posun naprosto fantastický. „Vojta poprvé v životě zakusil, co to je chodit sám bez opory. Mít volné ruce, sednout si na schody a nemít starost, kam položit berle či hůlku. Je to pocit větší svobody. Fakt si hodně máknul a zapracoval na sobě. Musí ale doma poctivě cvičit,“ popisuje fyzioterapeutka.

Vojtův příběh založil v Sanatoriích Klimkovice tradici „Pohřbívání berlí“. 1. června 2013 Vojta svou berli pohřbil v lázeňském lesoparku. Toto místo symbolizuje Lavička vděčnosti za obnovené zdraví, kde znovu nabytou svobodou pohybu zobrazují odhozené berle a stopy zdravých nohou. Kéž by se tento památník nezlomné vůle po zdraví stal inspirací pro další klienty lázní a jejich osudy. ■

*Ing. Zdeněk Husták,
starosta lázeňského města Klimkovice*

»» www.mesto-klimkovice.cz

»» www.sanatoria-klimkovice.cz

Narodil jsem se předčasně 13. února 1997 v sedmém měsíci těhotenství. Nejdřív to vypadalo, že do dvou let všechno doženu, ale ve čtrnácti měsících jsem po očkování na dětskou obrnu dostal hrozně křeče a nemohl chodit, a to jsem před očkováním chodil s maminkou za ruku. Až do sedmi let jsem se všude „dopravoval“ po kolenou, což mělo za následek mou poslední operaci, ale o tom později. Většina dětí do školky chodila nerada, já ale, co si pamatuji, jsem měl školku vždycky rád. Už proto, že jsem tam poznal svého kamaráda Filipa, který má stejné postižení jako já. V té době jsme ještě ani jeden nechodili bez opory. Já už tehdy měl své věrné přítelkyně berle. V šesti letech, kdy kamarádi ze školky šli do školy, jsem podstoupil druhou operaci. O té první, ve třech letech, jsem se nezmiňoval, protože si z ní pamatuji jen útržky. Vracíme se tedy do mých šesti let. Tehdy jsem navštívil pana doktora Koláře, a právě on operaci doporučil. Provedli ji ve Fakultní nemocnici v Motole. Po této operaci a rozcvičení jsem začal chodit. Poté přišla na řadu další, na kterou si moc dobře pamatuji. Byla to operace chodidla, kdy mi z kosti pod kolenem vyštíplí kostní štěp a voperovali ho do chodidla. Důvodem k operaci bylo, že jsem při chůzi špičkami mířil ven a ničil si tak chodidla, která by se mi začala deformovat. Pokud si to nedokážete představit, vybavte si chůzi Charlieho Chaplina. První hodiny na jednotce intenzivní péče jsem zvládal,

a říkal si, že to bude v pohodě. Ale byl to omyl! Tak šílenou bolest jsem v životě nezažil, a mám to v živé paměti ještě nyní. Operace pomohla v upevnění chodidel, ale větší význam pro samostatnou chůzi neměla. Operovaná místa mě často dodnes bolívají (operace proběhla v mých 11 letech). Další rok byla stejným způsobem operována i druhá noha. Poslední operace, pately česek, proběhla v mých 13 letech. Kvůli dlouhodobé chůzi po kolenou, a taky kvůli mé nezodpovědnosti. Jedno únorové odpoledne, když jsem se vydal s kamarády ven, jsem asi přecenil své síly a podcenil počasí. Byla zima a ušel jsem celkem velký kus cesty. Ráno jsem se probudil šílenou bolestí a nemohl propnout nohu. Musel jsem ji mít přikrčenou. Zajímavé je, že se to samé objevilo později i na levé noze. Každý krok bych přirovnal k bodání nože do kolena, ale nemyslím tím kost, nýbrž to, co je za ní. Po čase už byla bolest tak neúnosná, že jsem musel jet opět do motolské fakultní nemocnice. Tam se na mě MUDr. Schejbalová podívala a hned věděla, že je zle. Následoval rychlý nástup na operační sál, a já se až na jednotce intenzivní péče dozvěděl, že jsem měl v pravé noze utržený křížový vaz. Následovalo šest týdnů v ortézách, což bylo mnohem příjemnější než čtyřkilová sádra. A taky jsem už byl na takové pooperační polehávání zvyklý, takže to pro mě nebyl problém. Rozhodně se to, co se týče bolesti, nedalo srovnat s operací štěpů. Pately byly oproti tomu procházkou růžovým sadem. Právě v takových chvílích si uvědomíte rozdíl mezi kamarády a přáteli. Kamarádi vám napíší, ale přátelé za vámi přijdou. To byla zatím poslední operace. Po takovýchhle zákrocích následuje rehabilitace a lázeňská léčba. Tu podstupuji poctivě od dvou let. Nedávno se ale naskytla nová naděje: unikátní rehabilitační metoda Klim-Therapy. Po první Klim-Therapy v léčebných lázních Sanatoria Klimkovice v srpnu 2012 jsem mohl odložit francouzské berle a začal chodit s vycházkovou holí. Po terapii v březnu 2013 (zlom přišel po třetím týdnu) jsem odhodil i ji. Teď jsem samostatnější a mám mnohem větší sebevědomí. Můžu doma cvičit sám, kdy chci a jak dlouho chci. Když si oblékám triko, nemusím sedět, ale obleču si ho vestoje. Odnesu si po sobě talířek s hrnkem, sám vystoupím z auta. Nic z toho bych ovšem nedosáhl bez svých rodičů a bratra, kteří mi zasvětili celý svůj život. Chtěl bych jim tímto poděkovat za to, jak se mnou všechno prošli a za jejich podporu.

Vojtěch Koval

Ve spolupráci s agenturou Czech-Tourism, městem Třeboň a společností Lázně Aurora pořádalo 7. a 8. listopadu 2013 Sdružení lázeňských míst České republiky svou šestnáctou konferenci s názvem „Armagedon českého lázeňství“. Stejnomený příspěvek na ní přednesl jeho předseda, starosta Třeboně Jiří Houdek. Další přednášky poté proslovili mimo jiné titi řečníci: prezident Svazu léčebných lázní ČR a generální ředitel Léčebných lázní Jáchymov a Lázní Luhačovice Eduard Bláha; ředitelka Odboru zdravotního dohledu Českého inspektorátu lázní a zřidel Lenka Hřebíková; Theodor Štofira z EuropeSpa Med & Wellness; Světlana Bajerová ze Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR; Martin Vacek, řídící sekce lázní Odborového svazu zdravotnictví a sociální péče, s názvem „Drtivý dopad – sociální dialog v kontextu Armagedonu českého lázeňství“; doc. Petr Petr z Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích „Hodnocení účinku balneace posouzením vlivu na spotřebu léků“; Jiří Schlanger z Výzkumného ústavu balneologického „Efektivita lázeňské péče a promarněné šance lázeňství“; Tomáš Vylita z Aguas CF – geologické a balneologické práce „Preventivní ochrana přírodních léčivých zdrojů v západních Čechách a její perspektivy“; videomstem z Francie se připojil prezident Evropského svazu lázní, viceprezident Svazu léčebných lázní ČR a generální ředitel skupiny Royal Spa lázeňské hotely Martin Plachý s tématem „České lázeňství v evropském kontextu“; dále pohovořili ředitel Lázní Hodonín Milan Sýkora s příspěvkem „Fiskální léčebné lázeňství“; ředitel Lázní Aurora Jiří Kolban přispěl přednáškou „Lázeňství v kontextu městských slatinových lázní Třeboň“; promluvil starosta města Lázně Bělohrad Pavel Šubr; místostarosta Jánských Lázní Michal Honzík a další.

16. konference Sdružení lázeňských míst České republiky

První den konference, po uvítání jejich účastníků předsedou Sdružení lázeňských míst ČR Jiřím Houdkem, delegáty oslovil hejtman Jihočeského kraje Jiří Zimola.

Těší mě, že vás mohu jménem Jihočeského kraje pozdravit a zároveň přivítat v Třeboně, ve městě, ke kterému se tradice lázeňství váže už od 80. let 19. století. Co mě naopak netěší, jsou okolnosti, které v současné době lázeňství doprovázejí a kvůli kterým se scházíme. Vždyť čtvrt roku poté, co byla v říjnu loňského roku zavedena nová pravidla omezující léčebnou lázeňskou péči hrazenou ze zdravotního pojištění, přišly české lázně až o polovinu pacientů. A tzv. komerční klientela je nahradí jen stěží. Uvedené změny nejvíc postihly lázeňská zařízení poskytující péči pacientům s neurologickými

a pohybovými diagnózami, což se týká právě i jihu Čech. Není se proto co divit, že se v tolik vyhlášeném medicínském oboru českého zdravotnictví, jímž léčebné lázeňství je, hovoří o Armagedonu, který na něj uvrhlo Ministerstvo zdravotnictví ČR v čele s exministrem Leošem Hegerem. To totiž s proklamovanou snahou ušetřit roztočilo spirálu, jejíž obětí se nestali „jen“ pacienti, kteří lázeňskou léčbu potřebují. Dopad má i na zaměstnance lázní, kterým hrozí propouštění, v lepším případě snižování platů. A ovlivní také na řadu odvětví, která jsou na léčebné lázeňství napojena, což povede k dalšímu růstu nezaměstnanosti. Ano, ekonomická situace u nás není zrovna růžová a zabránit plýtvání je potřeba. Ale škrty je třeba dělat s rozumem, aby úsporná opatření

neudělala ve finále ve státní kase víc škod než užítku. A právě stát by proto měl zohlednit zdravotní, sociální i ekonomické souvislosti a pokusit se tomuto hrozícímu kolapsu českého léčebného lázeňství zabránit, i když mu většina lázní nepatří.

Lázeňství v jižních Čechách

je spjato s přírodním léčivým zdrojem, který se v tomto regionu nachází v hojném množství – slatinou. Velké zásoby peloidů vedly v první polovině 18. století k otevření první lázeňské budovy v kraji v Bechyni. K 80. letům 19. století se váže tradice lázeňství v Třeboni. Od 20. let 20. století se lázeňství provozuje v zámku ve Vráži nedaleko Písku. Lázeňská péče v jihočeském regionu je zaměřena na léčbu pohybového ústrojí – revmatických chorob, degenerativních onemocnění kloubů, vertebrogenního algického syndromu, funkční poruchy kloubů a svalů, stavů po úrazech a operacích pohybového aparátu, osteoporózy apod. Léčebné účinky jihočeských lázní umocňuje vysoká kvalita přírodního prostředí. Neopakovatelná atmosféra malebných jižních Čech pomáhá vedle harmonie těla navodit i harmonii ducha. Lázeňskou léčebnou péči v Jihočeském kraji zajišťuje pět poskytovatelů: Lázně Bechyně a Lázně Jupiter v Bechyni, Lázně Aurora a Bertiny lázně v Třeboni a Lázně Hotel Vráž ve Vráži u Písku. Ve výčtu jsem uvedl pouze poskytovatele lázeňské léčebné péče, nikoliv zařízení omezující se na wellness a relaxační služby.

Lázeňskou léčebnou péči

doporučuje ošetřující lékař. Návrh na léčení v lázních podává registrující praktický lékař nebo ošetřující lékař. Možné je využívat komplexní lázeňskou, příspěvkovou lázeňskou péči nebo lázeňskou péči plně hrazenou z vlastních prostředků klienta. Komplexní lázeňská péče navazuje na ústavní (lůžkovou) péči nebo specializovanou ambulantní zdravotní péči. Jejím cílem je pacienta doléčit, předejít vzniku invalidity a nesoběstačnosti nebo jejich rozsah minimalizovat. Týká se rovněž nemocí z povolání a jiných druhů poškození zdraví při výkonu profese.

Se změnami v úhradách se většina léčebných lázní České republiky musí daleko víc zaměřovat na samopláteckou klientelu včetně zájemců o wellness. Avšak přesouvat v souladu s globalizací orientaci českého lázeňství směrem k wellness a potlačovat jeho léčebné aspekty neodpovídá jeho tradicím, které se od prvopočátku opíraly o medicínské postupy, unikátní lidské a přírodní léčivé zdroje a špičkové vědecké poznatky té které doby.

Počet přijatých dospělých pacientů

v lázeňských zařízeních v Jihočeském kraji dle Ročenky Ústavu zdravotnických

informací a statistiky Lázeňská péče 2012 činil celkem 34 770 osob (počítáno včetně doprovodu), přičemž na komplexní lázeňskou péči bylo přijato 11 055 pacientů, 2 402 na příspěvkovou lázeňskou péči na náklady zdravotního pojištění a 21 290 samoplátců (z toho 514 cizinců a 20 776 tuzemců). Lůžková kapacita lázeňských zařízení Jihočeského kraje přitom zahrnuje 1 588 lůžek. Došlo tak k meziročnímu propadu lázeňské péče o víc než padesát procent. Tyto informace potvrzuje i situace v již zmíněných lázních Vráž. Průzkum těchto lázní z letošního léta mezi pacienty, obvodními lékaři a specialisty odhalil, že nevědí, kdy a na jakou léčebnou lázeňskou péči mají pacienti nárok. To vedlo lázně Vráž ke zřízení linky pomoci, aby se zájemci o léčbu a lékaři orientovali v nově vzniklé legislativě.

Zahraniční návštěvníci

tvorí 20 % hostů, a jsou především z německy mluvících zemí. Zde je ale nutná spolupráce s cestovními kancelářemi, a to spíše regionálního charakteru. Globální cestovní kanceláře zpravidla nejvíce o jihočeská lázeňská zařízení zájem, protože je pro ně snadnější prodávat Karlovy Vary či Mariánské Lázně. Paradoxně tak nastává stav, kdy namísto nabídky péče pro zahraniční klientelu a udržování tradice domácích pobytů našich občanů čelíme trendu, kdy Češi odjíždějí za procedurami do zahraničí, například do Bavorska, kde již nyní tvoří 2 % z celkového počtu lázeňských hostů. Na tyto pobyty se od loňska

zaměřují cestovní kanceláře z celých jihozápadních Čech. Nutno ovšem dodat, že se nejedná o léčebné, rehabilitační či rekondiční, ale spíše relaxační pobyty.

Stodvacetiletá tradice

Nejen zkušenosti z Vráže ukazují na to, že je nutné si položit otázku, zda se chceme vzdát téměř stodvacetileté tradice českého léčebného lázeňství, založeného na medicínských balneologických postupech,

péče pro potřebné pacienty, na dopady na zaměstnanost a ekonomické bytí jednotlivých provozovatelů. Požaduje, s okamžitou platností, umožnit základní léčebné pobyty i těm pacientům, kteří takový pobyt již absolvovali před 1. říjnem 2012, navrátit původní délku pobytu, obnovit možnost edukačních pobytů a opakování lázeňských pobytů posuzovat zásadně z odborného hlediska, nikoliv pouze ekonomického. Naplnění každého z těchto

kancelář Biblio Globus Travel projevila zájem o lázeňství, takže jsme pro ni připravili motivační cestu. Starosta Třeboně pan Houdek pro ni sestavil program, v jehož rámci zástupci kanceláře navštívili Lázně Aurora a Lázně Berta, a již probíhá vyjednávání o jejich zařazení do nabídkových katalogů Biblio Globus Travel pro ruský trh. Obdobně tomu bude v případě chystané incentivy pro čtyřicet ruských profesionálů cestovního ruchu vybraných s pomocí agentury CzechTourism a její pobočky v Jekatěrinburgu. Svou nabídku jsme prezentovali přímo ve Sverdlovsku, a zaznamenali mimořádný zájem. Takže další zástupci ruské strany přijedou v prosinci. V programu budou mít mimo jiné právě návštěvu jihočeských lázeňských míst.

Podtrženo, sečteno

Všichni odpovědní, ať na místní nebo regionální úrovni, nyní spojují síly a snaží se zachránit nejen konkrétní lázně, ale samu podstatu českého lázeňství. Chci proto všem, řadovými zaměstnanci a občany počínaje, přes lékaře, zástupce měst i krajů, partnery v odborových organizacích až po reprezentanty Sdružení lázeňských míst ČR poděkovat a popřát, aby na rozhodném místě, v Praze, na Ministerstvu zdravotnictví ČR nebo na Úřadu vlády nebo v Parlamentu zvítězil zdravý rozum a vůle zachránit léčebné lázeňství. Abychom přestali všechno počítat na zlatáky ušetřené v jedné kapse, když se nám jich mnohem větší počet ztrácí z té druhé. Řečeno s nadsázkou, mohli bychom začít rušit nemocnice či domovy důchodců, protože tam přeci lidé jen leží a neprodukují žádný zisk. Právě proto teď na konferenci věnujeme svůj čas, energii a úsilí tomu, jak pomáhat a léčit ty, kteří by v první řadě sami měli pomáhat a léčit. ■

>>> www.jiznicechy.cz

>>> www.jedemedolazni.cz

SDRUŽENÍ LÁZEŇSKÝCH MÍST ČR

NA KONFERENCI SDRUŽENÍ LÁZEŇSKÝCH MÍST ČESKÉ REPUBLIKY VĚNUJEME ČAS, ENERGII A ÚSILÍ TOMU, JAK POMÁHAT A LÉČIT TY, KTEŘÍ BY V PRVNÍ ŘADĚ SAMI MĚLI POMÁHAT A LÉČIT.

kteří jsou z evropského i světového hlediska unikátní, a kvalitativně sestoupit o několik tříd níž k tzv. global spa. Existuje hrozba, že opuštění nebo snížení vysokých léčebných standardů nepřinese očekávaná pozitiva, ale naopak způsobí snížení atraktivity českých lázní. Neprospěje tak pacientům ani nezvýší příliv zahraničních hostů a ve svém důsledku povede ke snížení počtu pracovních míst v daném místě a regionu. Je naprosto nemožné se vyrovnat s tak zásadní změnou legislativy v časovém horizontu několika měsíců. Současný stav je pro české lázeňství neudržitelný a mnohé lázně bojují o holé přežití. Asi ve všech lázeňských zařízeních platí také to, že jen naprostá loajalita zaměstnanců a víra odborných lékařů, že dělají správnou věc, drží české lázeňství nad vodou. Tyto skutečnosti potvrzuje memorandum, které před několika týdny podepsali prezidenti Sdružení lázeňských měst a Svazu léčebných lázní České republiky. Tento dokument, který podpořil i prezident Evropského svazu lázní, upozorňuje na kritickou a neudržitelnou situaci v lázeňství a na silně negativní dopady pro všechna lázeňská místa a regiony. Poukazuje také na ohrožení dostupnosti lázeňské léčebně-rehabilitační

požadavků by přitom navíc znamenalo úspory na lázeňské péči.

Pohled Asociace krajů ČR

Situace, která v českém lázeňství v rámci celé republiky nastala po zavedení tzv. úhradové vyhlášky, je pro provozovatele lázeňské péče závažným problémem, kterého si je vědoma i Asociace krajů České republiky. Na nejbližším jednání se proto Zdravotní komise Rady Asociace krajů ČR bude touto problematikou intenzivně zabývat, i když krajům žádné lázně nepatří. Důležité proto rovněž je, aby se do řešení této problematiky aktivně zapojil také stát, zdravotní pojišťovny a Svaz měst a obcí České republiky.

Lázeňství z pohledu cestovního ruchu

Lázeňství spolu s wellness jsou součástí produktové řady turistické nabídky jižních Čech. Prezentujeme je v rámci výstav, veletrhů, v tištěných propagačních materiálech a na turistickém portálu www.jiznicechy.cz. Cestovním kancelářím a agenturám zprostředkováváme kontakt s lázeňskými místy v Jihočeském kraji. Jako příklad uvedu naši prezentaci v Jekatěrinburgu. Tamní největší cestovní

Svaz českých a moravských spotřebních družstev

sdrhuje třiapadesát družstev, z toho sedmačtyřicet obchodních, která dohromady provozují téměř 2 800 prodejen s celkovou prodejní plochou okolo 400 000 m² a zaměstnávají na 15 000 lidí. Členská družstva vystupují pod společnou značkou COOP, která je tak největší sítí prodejen potravin v České republice. Více než 400 prodejen potravin je začleněno do maloobchodních řetězců COOP TUTY, COOP TIP, COOP TERNO, COOP DISKONT a COOP STAVEBNINY. Spotřební družstva dosáhla v roce 2012 souhrnný obrát ve výši 26 miliard korun. Kromě obchodní činnosti provozuje ŠCMSD také 11 středních odborných škol, manažerský institut, půjčovnu automobilů pod značkou Europcar nebo společnost COOP Energy.

Virtuální operátor COOP Mobil

Prvního listopadu 2013 zahájil v největší síti prodejen potravin v České republice provoz virtuální operátor COOP Mobil. Nabízí vysoké slevy na volání za nákupy v prodejnách COOP.

Proč se COOP rozhodl spustit tuto službu, jsem se 4. 11. 2013 zeptal šéfa skupiny COOP Ing. Zdenka Juračky.

Projekt vznikl v souvislosti se strategií skupiny COOP nabízet našim zákazníkům služby s přidanou hodnotou tak, aby za nimi nemuseli dojíždět do větších měst. Telekomunikace jsou nedílnou součástí

našeho života a založení COOP Mobilu tak bylo logickým krokem. Z našich průzkumů vyplynulo, že většina zákazníků volá výrazně draž, než jsme jim schopni nabídnout my. Stávající virtuální i tradiční operátoři cílí především na města a regiony opomíjejí. Po náročné přípravě se nám tak podařilo spustit operátora, který je navržen přesně na míru pro naše zákazníky.

Ing. Zdeněk Juračka

Jaké služby nabízíte?

COOP Mobil nabízí plnohodnotné telekomunikační služby. Máme připravené jednak předplacené karty, které zákazník může dobít prostřednictvím našich prodejen, kupónů nebo na internetu. Kromě toho nabízíme i dva paušální tarify na smlouvu a bez závazku. Zákazník se tak nemusí upisovat na roky dopředu a je pouze na něm, jak se rozhodne naši službu využívat. Tarify jsme připravili co nejpresněji dle potřeb zákazníků. Díky tomu si vyberou jak nenáročný, tak náročnější klienti. Kromě hlasových služeb mohou zákazníci využít i datové tarify, přenos čísla od svých současných operátorů a samozřejmě je roaming pro volání ze zahraničí. Všechny informace najdou zájemci na našich webových stránkách www.coopmobil.cz.

Čím se budete odlišovat od konkurence?

Naším prvotním cílem je prostřednictvím COOP Mobilu odměňovat pravidelné zákazníky prodejen COOP. Z tohoto důvodu jsme zavedli bonusový program, který poskytuje slevu 20% na volání a SMS po dobu jednoho kalendářního týdne každému, kdo v předchozím týdnu nakoupí v některé z našich prodejen alespoň za 100 korun. Pokud zákazníci chodí

do prodejen pravidelně, mohou trvale volat o 20% levněji a ještě lépe zhodnotit již tak velice atraktivní ceny. Další výhodou COOP Mobilu je účtování po vteřinách, na rozdíl od většiny stávajících operátorů, kteří stále zákazníkovi počítají první minutu a poté teprve jednotlivé vteřiny. My chceme být vůči zákazníkům trvale férovější. Chtěli jsme se také přiblížit potřebám našich zákazníků, kteří u předplacených karet chtějí dobít co nejmenší částky. Podařilo se nám vyjednat možnost dobíjení již za 150 Kč, což je nejnižší hodnota ze všech operátorů.

Postřehl jsem, že používáte v komunikaci hodně lidových motivů. Co vás k tomu vedlo?

Jsme tradiční a ryze český prodejce potravin působící především v regionech. I v naší komunikaci jsme se tedy snažili vyzdvihnout typické lidové motivy, aby si zákazníci mohli COOP Mobil spojit s místy, kde žijí, a aby vše bylo co nejosobnější.

Plánujete nabídku služeb a tarifů rozšiřovat?

Určitě budeme reagovat na aktuální situaci na trhu. Chceme zákazníkům vždy nabízet co možná nejvýhodnější služby. Do budoucna plánujeme rozšiřovat především množství slev a dále prohlubovat propojení pravidelného nakupování se slevami na telekomunikační služby. ■

Připravil Lukáš Němčků.

»» www.coopmobil.cz

coop
Mobil

park
Boheminium
Czech Republic

Model hradu Bezděz byl odhalen při příležitosti zahájení lázeňské sezony v květnu 2013.

15 let parku Boheminium

S Radkem Míkou, ředitelem parku Boheminium města Mariánské Lázně, se potkáváme začátkem listopadu záhy poté, co se se svým synem Davidem vrátil z Himálaje. Radku, nejnavštěvovanější atrakci světoznámých léčebných lázní, Park Boheminium, je – vedle úžasné krajiny s desítkami rozličných minerálních vod a klimatu, které spolu s řadou dalších svě-

Park Boheminium nabízí zábavu i odpočinek na rozloze 5,5 ha.

vizi, že sem kvůli tomu budou jezdit lidé z celého světa a hledat místo k zaparkování. A až uvidí přes plot věže Karlštejna a dalších památek, nebudou se moct dočkat, a děti na zadních sedadlech se budou třást, aby už byly vevnitř a viděly, co za tím plotem je. To, co před patnácti lety vyznívalo jako utopie, se naplnilo. V roce 2014 budeme mít patnácté výročí od otevření a přivítáme miliontého návštěvníka. Dnes je park Boheminium vyhlášeným cílem návštěvníků nejen z Česka, ale i řady míst světa. Stal se inspirací, jakýmsi nabídkovým katalogem, který říká: navštivte regiony České republiky, s těmito skvosty se tam potkáte in natura. Mariánské Lázně byly v roce 2012 oceněny jako nejprátelejší město pro návštěvníky Česka. Jejich hosté pak vyhodnocovali nejzajímavější místa v Mariánských Lázních. Za nejatraktivnější označili kolonádu, Zpívající fontánu a Park Boheminium. ■

»» www.boheminium.cz

tových osobností už ocenili i Američané Mark Twain a Thomas Alva Edison – nejen důvodem, proč navštívit Mariánské Lázně, ale i inspirací, do kterých dalších míst v regionech Slezska, Moravy a Čech se vydat.

Je to šestnáct let, co jsem Všudybylu poskytl jeden z prvních rozhovorů o chystaném parku miniatur stavebních skvostů České republiky. Ty jsi tehdy nastínil

Modely působí do nejmenšího detailu.

Valné shromáždění ACK ČR

Výroční Valné shromáždění Asociace cestovních kanceláří České republiky probíhalo 14. listopadu 2013 v hotelu Kampa Praha řetězce Sivek Hotels v poměrech v Česku nevídaných: bez ustavené Poslanecké sněmovny a jistot, kam se bude ubírat legislativa. ACK ČR proto pojala zasedání výhradně pracovní. Žádní oficiální hosté a slavnostní projevy. Stručné zhodnocení toho, co Asociace v uplynulém období vykonala, s čím se potýkala, kde se jednání podařila a kam je potřeba směřovat síly. Jako obvykle zvolila třetinu svého představenstva, které je nyní ve složení: Viliam Sivek – předseda; Vladimír Dolejš, Jan Papež, Petr Krč a Zdeněk Kříž – místopředsedové; Jolana Kopřiva Myslivcová, Lenka Viková, Richard Bílý, Milan Kittner, Miroslav Uherek, Stanislav Zíma – členové, Ladislav Havel – revizor účtů. ■

-EM-

»» www.ackcr.cz

Univerzita Pardubice

má sedm fakult: chemicko-technologickou; ekonomicko-správní; dopravní; filozofickou; restaurování; zdravotnických studií; elektrotechniky a informatiky. Nabízí bakalářské, magisterské a doktorské studium – přes šedesát programů s více než sto třiceti obory v širokém spektru, od technických a technologických přes přírodovědné, ekonomické, zdravotnické až po humanitní, společenské a umělecké. Na tříleté bakalářské studijní programy navazují dvouleté magisterské. Osmdesát procent studentů je zapsáno do prezenční formy studia. Některé programy lze studovat v kombinované formě. Vedle vzdělávání je pro univerzitu charakteristická bohatá vědecká a výzkumná činnost, kterou si získala mezinárodní respekt, a mezi českými vysokými školami se ve svém vědeckém výkonu řadí do první desítky. Moderně vybavený univerzitní kampus poskytuje ideální podmínky pro všestranný rozvoj mladých lidí, kteří se připravují pro kariéru a pracovní působení v široké škále profesí. Příjemné prostředí a bohaté možnosti sportovního i kulturního života studentů v kombinaci s kvalitními a náročnými studijními programy snesou srovnání s předními evropskými univerzitami na počátku 3. tisíciletí.

Univerzita Pardubice pro ty, kteří chtějí něčeho dosáhnout

Srektorem Univerzity Pardubice prof. Ing. Miroslavem Ludwigem, CSc., se setkáváme 30. října 2013. Pane rektore, dávno před tím, než se u nás začalo hovořit o informačních technologiích, byly Pardubice a blízké okolí jakýmsi českým „Silicon Valley“. A nadto městem s neméně špičkovým výzkumem a vývojem v oblasti chemie a chemického průmyslu.

Ano, vysoké školství v Pardubicích začalo v padesátých letech minulého století právě chemickými a příbuznými obory a reflektovalo potřebu výchovy vysokoškolsky vzdělaných odborníků hlavně pro chemický průmysl. V devadesátých letech pak čtyřicet let známá Vysoká škola chemicko-technologická přestala být jednooborovou a začaly vznikat a rozvíjet se další fakulty – ekonomicko-správní, dopravní, společensko-vědní, tedy dnešní filozofická, zdravotnická i restaurování. Ta nejmladší z našich sedmi, Fakulta elektrotechniky a informatiky, je postavena na vámi zmiňované tradici našeho regionu v oblasti elektrotechniky a informatiky. Takže spektrum nabízených oborů a pěstovaných vědních disciplín je nyní skutečně široké.

Díky Dopravní fakultě Jana Pernera je Univerzita Pardubice rovněž

významným centrem dopravního vzdělávání. Ilustruje to i zmínka v minulém vydání Všudybylu věnovaná slavnostnímu otevření Výukového a výzkumného centra v dopravě, které se v rámci oslav 20. výročí vzniku této fakulty uskutečnilo 9. října 2013.

Dopravní fakulta Jana Pernera je jednou ze dvou dopravních fakult v České republice. Vznikla v roce 1993 po rozdělení Československa. Do Pardubic tehdy přišla řada odborníků a s nimi problematika, kterou zkoumali, i stovka studentů. Fakulta navázala i na to, že Pardubice a Česká Třebová jsou evropsky významné dopravní křižovatky.

Investice do nového Výukového a výzkumného centra v dopravě v dislokovaném areálu naší univerzity v Doubravících činila dvě stě milionů korun. Z nich patnáct procent hradila Univerzita Pardubice a pětadesát procent Evropská unie. Pro dopravní výzkum jsme vytvořili skutečně špičkové a moderní laboratorní zázemí, které fakultu významně posílí a posune dál, a to jak ve vzdělávací oblasti, tak ve výzkumu, v technických a technologických oborech a materiálovém inženýrství. Navíc umožní užší spolupráci fakulty s praxí, dopravními a přepravními institucemi a společnostmi.

V šestém vydání Všudybylu 2013 viceprezident společnosti Microsoft Corporation pro Evropu Jan Mühlfeit říká: „Evropa je poměrně sofistikovanou ekonomikou. K tomu, aby rostla produktivita práce, se musí velmi výrazně zlepšit dovednosti lidí ve výrobním procesu. To vyžaduje zlepšit školní a vůbec

prof. Ing. Miroslav Ludwig, CSc.

vzdělávací proces. Uvedu příklad. Česká republika byla v roce 1995 v žebříčku OECD (Organisation for Economic Cooperation and Development), který srovnává vzdělanost studentů v matematice, ve čtení a ve vlastivědě, na sedmém místě. V devadesátých letech jsme bývali druzí. Dnes jsme sedmadvacátí, a v každém dalším ročníku srovnání OECD se Česko dál propadá. Třetina českých studentů vůbec nerozumí textu – tomu, co čte. To je jedna z věcí, na kterou se investor zaměřuje. Česká ekonomika je malá, proto musí být otevřená. Postavená na zručné, kreativní, vzdělané a flexibilní pracovní síle. ‚Postup‘ v rámci žebříčku vzdělanostní úrovně OECD je velmi špatná zpráva, neboť za pět sedm let už v Česku nebude kvalitní pracovní síla“ (viz www.e-vsudybyl.cz, článek „Existují lidé, kteří si uvědomují tragickou situaci českého školství“).

Víte, ke statistikám, průzkumům a nejruznějším žebříčkům se musí přistupovat s rozmyslem. Často je jejich význam přeceňován a informace jiného druhu nedoceněny. Navíc se mi zdá, že v Česku je zvykem říkat, co všechno a jak je špatně. Já si to nemyslím. Samozřejmě, že vzdělávací segment prošel a prochází nějakým vývojem. Nicméně se domnívám, že základ našeho školství je kvalitní, byť se ve snaze, aby všichni měli maturitu, udělaly chyby. K tomu se v uplynulém desetiletí přidával

politický tlak na to, aby vysoké školy dramaticky navýšovaly počty studentů. Ale to všechno se dá reflektovat. Situace i ve vysokém školství se mění. Věřím, že se vrátíme k rozumným počtům vysokoškoláků, kteří získají kvalitní vzdělání a stanou se odborníky na svém místě. Kdo chce být úspěšný, stejně své vzdělávání nemůže skončit tím, že dokončí střední či vysokou školu. Musí na sobě pracovat po celý život.

České Slezsko, Morava a Čechy byly historicky průmyslově úspěšnými zeměmi s početnou řemeslně a technicky vzdělanou populací. Dnešní školy chrlí obrovská množství politologů a absolventů dalších obdobně zaměřených oborů, a to čím jsme dřív „válcovali svět“, se z našich regionů vytrácí. Univerzita Pardubice je tak jedním z ostrovů, které tato vlna ještě nespálila.

Určitě došlo k velkému nárůstu humanitních a společenskovedních oborů. Ale i ony jsou pro rozvoj společnosti důležité. Samozřejmě, je třeba držet rozumný poměr mezi humanitními, technickými a přírodovědnými obory, u nás na univerzitě je těch dvou posledně jmenovaných více než polovina. Asi je pravda, že české vysoké školy produkují velké množství absolventů, kteří se tím, co vystudují, neužívají. Jenomže škola je „jen“ začátek pro jejich uplatnění. To, že někdo vystuduje management, ještě neznamená, že bude úspěšným manažerem. Pouze několik málo politologů se živí svým oborem. Neznamená to také, že budou všichni politologové zvaní do televizních debat. Pouze ti nejlepší. Mladí lidé nad tím začínají víc přemýšlet, takže do budoucna nejsem pesimista.

Pane rektore, jste nejvyšším akademickým představitelem Univerzity Pardubice. Nicméně, krom pedagoga jste i světově uznávanou vědeckou kapacitou. Co vás vedlo k volbě věnovat se organické chemii?

Na gymnáziu jsem nebyl nějak vyhraněný. Když jsem měl podat přihlášku na vysokou školu, volil jsem mezi medicínou a chemií. Nakonec jsem se rozhodl pro chemii, avšak kdybych se rozhodl pro medicínu, asi bych toho také nelitoval. Chemie mi poskytla mnoho. Organická chemie v Česku je a vždy byla na špičkové úrovni. Je krásné, když se ve světě přesvědčujete, že to, co tu děláme, je na úrovni doby. Že badatelům z naší Fakulty chemicko-technologické otiskují články v nejprestižnějších časopisech v USA, Japonsku i jinde ve světě. Chemie je úžasně zajímavá disciplína, která mi přinesla spoustu zajímavých experimentů. Naučila mne přemýšlet. Volby rozhodně nelituji. Teď, když nějakou dobou

Univerzita
Pardubice

působím v manažerských funkcích, nemám na vědu tolik času. Snažím se udržet si přednášky, být v kontaktu se studenty. Pro mě je to taková duševní hygiena a kotva, umožňující potřebnou sebereflexi.

V průběhu života jste měl nabídky pracovat v zahraničí. Proč jste zůstal věrný Pardubicím?

Sice jsem uvažoval, že bych mohl odejít, ale nebylo to pro mne prioritní. V chemii jsem experimenty dělat mohl. V devadesátých letech jsem se dostal i na dlouhodobější stáže. To už mne vůbec nenapadlo odejít, protože jsem to bral tak, že získám kontakty, něco se venku naučím a budu dál pracovat doma. Je pravda, že jsou státy, které „nakupují mozky“, jako např. Singapur, kde jsem navštívil ty nejprestižnější univerzity a výzkumné ústavy, potkával se s nejlepšími badateli ze severní Ameriky, Brazílie, Ruska, Evropy atd. To je pravda. Česko asi tolik finančních prostředků na vědu a výzkum v současné době nemá. Přesto není situace tak špatná. Některé programy a projektové soutěže, které jsou realizovány v současném plánovacím období (a budou doufám i v budoucím), poskytují finanční prostředky, které nám výrazně pomáhají posílit vědeckou a informační infrastrukturu i umožňují inovaci studijních programů a oborů tak, abychom přilákali vědce ze zahraničí, nabídli jim zajímavou práci i finanční ohodnocení. Nemyslím si, že lidé od nás budou jen odcházet pracovat jinam. Věřím, že se budou vracet a řada vědců z ciziny zakotví na některé z našich univerzit nebo na nějakém výzkumném pracovišti.

Není tajemstvím, že dochází k populačnímu zlomu v ročnících, které přicházejí na vysoké školy.

Ano, dochází k dramatickému poklesu, který za poslední tři roky činí zhruba třicet procent. Extenzivní rozvoj skončil, a budu rád, když Univerzita Pardubice bude mezi těmi, které udrží rozumný počet studentů, atraktivitu a kvalitu studijních programů i zázemí pro studium. Jsme moderní univerzitou, která má v současnosti přes deset tisíc studentů. Máme široké spektrum oborů, byť nejsme největší. Od technických a technologických přes přírodovědné, ekonomické, zdravotnické až po humanitní, společenské a umělecké. U nás si každý vybere. V Pardubicích je všechno dobře dostupné. Je tu rodinnější atmosféra než ve větších univerzitních centrech. Děláme špičkový výzkum. Univerzita Pardubice je pro ty, kteří chtějí něčeho dosáhnout. ■

»» www.uni-pardubice.cz

Magniflex – světový lídr zdravého spaní

Magniflex – italský výrobce matrací – vyvází na trhy osmdesáti zemí světa. Plejáda variant, které u svých produktů nabízí, splňuje požadavky nejnáročnějších zákazníků odlišných kultur a potřeb. Lidské tělo i psychika totiž během spánku na matracích Magniflex důkladně regenerují. Po probuzení tak budete plni energie a správně naladěni. Pořízení matrací Magniflex dlouhodobě investujete do svého zdraví a vysoké výkonnosti.

Rozhovor s Františkem Hlaváčem, výhradním zástupcem italského výrobce postelových matrací Magniflex pro Česko a Slovensko, jsem 23. října 2013 ve Francouzské restauraci Obecního domu v Praze zahájil konstatováním:

Pane Hlaváči, firma Magniflex matrace vyrábí přes padesát let. Za tu dobu poznala nesčetné technologie a otestovala takřka všechno, co se kdy na trhu zdravého spaní vyskytlo.

Ano, dobře známe pružinové i latexové matrace. Studené pěny i paměťové pěny. Paměťová neboli viskoelastická pěna je vynálezem Národního úřadu pro letectví a kosmonautiku Spojených států amerických. NASA ji vyvinula pro vystýlku skafandru kosmonautů, aby se při mnohonásobném přetížení a dlouhodobých pobytech ve vesmíru zabránilo poškození pohybového aparátu, zejména kloubů, a proležením. NASA se rozhodla, že patent na paměťovou pěnu uvolní, avšak zvládnout její průmyslovou výrobu je nesmírně

František Hlaváč

složité. Špičkově to do současné doby zvládli pouze dva výrobci. Jedním z nich je italská firma Magniflex. Magniflex má svůj patent, a ten druhý výrobce taky svůj. Jejich technologie výroby i výsledné produkty se mírně liší. Co je ale u obou jedinečné, je, že jejich paměťové pěny dokážou plně rozložit tlak lidského těla na podložku. Když si lehnete na paměťovou pěnu, jste jakoby ve stavu beztlíže. Uvolní se napětí kloubů, obratlů, regenerují meziobratlové ploténky a tělo se výborně prokrvuje.

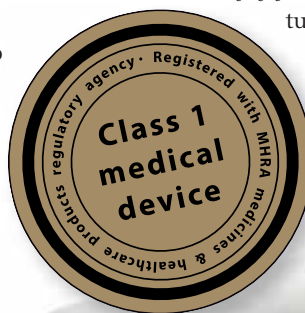
Vaše patentované paměťové pěny se jmenují Memoform Magnifoam a Geomemory.

Používáme je výhradně pro svoje výrobky. Nenaleznete je v produktech žádného jiného výrobce matrací. Náš patent je jedinečný i v tom, že dáváme až dvanáct let záruku na to, že pěna zůstane tvarově stálá a pružná. Že si uchová své skvělé vlastnosti. Lékaři říkají, že z hygienického hlediska by se postelové matrace měly měnit po osmi letech. My s tím souhlasíme, ale přesto dáváme záruku dvanáct let.

Paměťové matrace ale nabízí řada obchodníků, a kupující se těžko orientuje.

Hodně se proto věnujeme poradenství. Poradit zákazníkovi, jak si matraci vybrat, je to, čím se dost odlišujeme. Naše podniková prodejna pro Česko v Praze-Karlíně je místem, kde pořádáme semináře s lékaři, kam chodí architekti a chiropraktici. Diskutujeme s nimi, analyzujeme vlastnosti matrací a jejich využití při různých zdravotních poruchách. Od problémů s bolestí zad, krční páteře až po tak specifické stavy, jako je svalová atrofie. Obrovským problémem u lidí dlouhodobě upoutaných na lůžko bývají proleženiny. Paměťová pěna zabraňuje jejich vzniku. Má antidekubitní status. Je vhodná i pro tak specifické

nemoci jako je Bechtěrevova choroba, vyhřeznutá ploténka, pooperační stavy po výměně

kyčelních či kolenních kloubů, i při alergiích. Všechny materiály, které používáme, jsou nealergenní. Vždy se snažíme klientovi poradit a vybrat produkt, který mu bude vyhovovat. Vyzpovídáme jej, má-li nějaký zdravotní problém, jakou má hmotnost, výšku, nakolik se potí atd.

Problémem partnerských matrací bývá, že nedokážou řešit odlišnou hmotnost těl muže a ženy.

Magniflex nabízí matrace, kde si můžete v rámci jednoho společného „letiště“ po rozepnutí potahu nastavit tuhost jednotlivých jader individuálně. Jak pro ženu, tak pro muže. Vedle individuálního komfortu pak nedochází ani k tomu, že když jeden z partnerů později uléhá a třeba ještě několikrát za noc vstává, přenáší se jeho pohyb na druhou část matrace.

Čím dál víc lidí má nadváhu, a ti extrémně tlustí problém sehnat kvalitní matraci.

Ano, konkurenční matrace končí na maximálním zatížení 110 až 120 kilo. My dodáváme takové, které se dokonale přizpůsobí až do hmotnosti 150 kg a u extrémních případů až 190 kg.

Člověk spánkem stráví třetinu života.

Jak stárne, mění se působení spánku na jeho organismus. Na webu máme nástroj pro výběr, kde si můžete podle zadaných kategorií najít matraci, která vám bude „sedět“. Klienty rozděluje do věkových kategorií. První je do cca 17 let. Děti během spánku rostou a matrace musí mít větší tuhost, aby nezapadly příliš hluboko, protože by pak mohly nastávat růstové deformace. Od cca 17 do 35 let přichází období, kterému říkám „království divočiny“. Spáčí tohoto věku potřebují tužší matraci jako dobrou oporu, a neřeší, jestli jim na ní regenerují klouby. Po pětatřicítce už člověk přestává rychle

Mezi hotely sílí trend vybavovat postele matracemi s nejvyšší zdravotní certifikací a objevuje se i snaha vycházet hostům vstříc při výběru polštářů.

Hotely dělíme na ty, které se neorientují na opakované hosty a kvalitu spánku a matrací tedy moc neřeší, a na ty, které dělají všechno pro to, aby se k nim hosté rádi vraceli. Připravují pro ně věrnostní programy a poskytují jim vysoký komfort. Právě u těchto hotelů se Magniflex prosazuje. V osmdesáti zemích, kam vyvážíme, je přes pět tisíc hotelů nejvyšší kategorie (záměrně říkám nejvyšší, protože řadě z nich je pět hvězd málo), které jsou vybaveny matracemi Magniflex. Na jejich recepcích, a to i v Česku, si hosté mohou z „pillow menu“ vybrat polštáře v různých tvarech z vynikajících paměťových pěn. Jedním z takových vizionářů je český řetězec Sivek Hotels. Při nedávné rekonstrukci čtyřhvězdičkového hotelu Selský dvůr vznesli požadavek na matrace s nejvyšší evropskou

certifikací - zdravotní produkt první kategorie. Chtěli vyšší než 20 cm s prodlouženou zárukou, a také polštářové menu. Vybrali si matrace Chianti, které mají vysoce odolný potah z bambusového vlákna. Zavedli i to, že pokud host zatouží takovou matraci vlastnit, může si ji jejich prostřednictvím objednat s dodáním až do domu. Vybavovali jsme také další pražské hotely, First Republic a U koček. Jejich majitel mi po roce řekl, že poté, co dal na webové stránky, že jsou pokoje vybaveny matracemi světového lídra v oblasti zdravého spání Magniflex, se mu neuvěřitelně zvýšila obsazenost. Když se totiž hosté či touropeátoři rozhodují mezi hotely se srovnatelnou úrovní cen a služeb, volí ten, který poskytuje komfortnější vypsání. ■

>>> www.magniflex.cz

MAGNIFLEX – INVESTICE DO VLASTNÍHO ZDRAVÍ A VYSOKÉ VÝKONNOSTI I DO LOAJALITY HOTELOVÝCH HOSTŮ.

Jaké je cenové rozpětí matrací, které jdou v Česku nejčastěji na odbyt?

Od pěti do čtyřiceti tisíc korun. Záleží na zákazníkovi, tedy i na hotelu či jeho managementu, co si vybere.

U matrací všeobecně je jako vodítko dobré si všimnout, zda a jakou mají certifikaci. Bohužel, zdravotní certifikace je něco, kde naše konkurence dělá na úkor českých spotřebitelů spoustu podvodů. Dělali jsme si tu průzkum, jak mají postelové matrace certifikovány importéři a tuzemští výrobci. U některých jsme zjistili, že si certifikáty vyrábějí sami. Že si udělají ikonku a něco k tomu napíší. Další neméně „vypečená“ certifikace vypadá asi tak, že výrobce nebo obchodník dodá tři čtyři matrace obvodnímu lékaři, ten si je nechá, a pak napíše, že ze zdravotního hlediska na matraci neshledal žádnou závadu. Magniflex je držitelem nejvyššího zdravotního certifikátu Evropské unie. Naše matrace a polštáře mají certifikaci „Zdravotní produkt první kategorie“.

regenerovat. Změny v organismu začínají být degenerativní. Je proto důležité, aby matrace zajišťovala dokonalou oporu pro uvolnění páteře a kloubů. Kvalitní matraci proto klienti začínají řešit zpravidla až po pětatřicítce. Po šedesátém roce věku kladou důraz na to, aby měla co největší vrstvu paměťové pěny. Pro ty, kdo absolvovali výměnu kyčelního nebo kolenního kloubu, je hodně důležitá antidekubitní složka. Ano, prospíme třetinu života, ale v každé jeho fázi tělo potřebuje něco trochu jiného.

Ryby pro zdraví Jihočeské univerzity

S Ing. Eduardem Levým z Fakulty rybářství a ochrany vod Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích se setkáváme na českobudějovickém GastroFestu 8. listopadu 2011.

Edo, zastihl jsem tě na soutěži kuchařů „Český kapr“.

To proto, že jsem členem pořádající pobočky Asociace kuchařů a cukrářů České republiky – Šumava, která tuto soutěž pořádá. A již poosmé. Naše fakulta, konkrétně její prodejna „Ryby pro zdraví“, dodala do soutěže kapří filety, ze kterých soutěžící připravili nápaditá a chutná soutěžní jídla.

Ochrana Vašeho srdce
zvýšený obsah
OMEGA 3 MK
ověřeno IKEM a FROV JU

Jak jde dohromady Fakulta rybářství a ochrany vod Jihočeské univerzity a Sturgeon Friendly Caviar? Proč Sturgeon Friendly Caviar, kaviár přátelský k jeseterům?

Záměr vyvinout šetrnou technologii výroby kaviáru z jeseterů bez jejich zabíjení, a tím přispět k ochraně těchto krásných a ohrožených ryb, vzešel z podnětu děkana fakulty prof. Ing. Otomara Linharta, DrSc. Na fakultě tedy vznikla skupina odborníků, kteří začali vyvíjet šetrnou technologii výroby kaviáru zachovávající život ryb. Proto bylo zvoleno označení „přátelský k jeseterům“ – Sturgeon Friendly Caviar. Vývoj a příprava technologie včetně ověřování probíhaly po celý rok na Fakultě rybářství a ochrany vod v Genetickém centru ve Vodňanech a také u chovatelů jeseterů v Německu. Dnes má Fakulta rybářství a ochrany vod, jako jediná v Česku, schválenou a povolenou výrobu kaviáru

z jeseterů (CITES, CZ) v Genetickém centru ve Vodňanech. Název Sturgeon Friendly Caviar je chráněn ochrannou známkou v České republice i v Evropské unii.

Při své cestě na výstavu Země živitelka jsem tě navštívil v prodejně „Ryby pro zdraví“. Kromě toho, že učíš na Fakultě rybářství a ochrany vod Gastronomii produktů akvakultury, vedeš tuto prodejnu. Jak to souvisí?

Výuka gastronomie má seznámit budoucí rybářské odborníky s problematikou a potřebami gastronomie, aby gastronomie dostávala ryby z naší české produkce v potřebné kvalitě opracování. Prodejna „Ryby pro zdraví“ je koncipována částečně jako výuková. Připravujeme nové výrobky ze sladkovodních ryb a ověřujeme ohlas na ně u zákazníků. Spolupracujeme s Laboratoří výživy a kvality masa ryb naší fakulty. Prodejna si rychle získala své zákazníky a jejich okruh se stále rozrůstá. Při čtvrtletním prodeji přijde nakoupit na sedmdesát lidí. Prodáme na 50 litrů polévek, tři druhy salátů, kapří paštiky, rosolky, marinované ryby, kapří tatar a další speciality. V sortimentu prodejny jsou zpracované čerstvé sladkovodní ryby – kapr, pstruh, siven a jiné.

Slyšel jsem, že máte nějakého superzdravého kapra?

Jedná se o omega-3 kapra. Technologie odchovu je patentována Výzkumným ústavem rybářským a hydrobiologickým ve Vodňanech. Je to kapr přikrmovaný speciálním krmivem, kdy přirozená složka potravy dosahuje minimálně 55%. Omega-3 kapr se vyznačuje vyváženým poměrem nenasycených mastných kyselin s vysokým obsahem omega-3 kyselin. Kapr přitom není tučnější než běžně prodáván kapří. Pozitivní zdravotní účinek byl prokázán ve spolupráci s odborníky v IKEM Praha a Lázních Poděbrady. Při konzumaci 200 gramů omega-3 kapra týdně po dobu jednoho měsíce se u pacientů s cévními potížemi zlepšily sledované parametry. Odborníci po vyhodnocení testů spočítali, že za pět týdnů podávání této ryby se zkrátí doba léčení o jeden den. ■

»» www.jcu.cz

»» www.frov.jcu.cz

Český kapr s košíkem farmářských produktů

K nejzajímavějším přehlídkám kulinářského umění na gastronomickém festivalu Gastrofest patří soutěž profesionálů – Český kapr. Letos se festival konal 8. až 9. listopadu 2013 na českobudějovickém výstavišti. Jeho osmý ročník akcentoval využití regionálních farmářských produktů. Organizátor soutěže, Asociace kuchařů a cukrářů ČR zastoupená svou regionální pobočkou Šumava, vytvořil důstojné podmínky třinácti finalistům v juniorské a seniorské kategorii. První den soutěže byl přehlídkou odborných znalostí učňů a studentů gastronomických škol. O konečné vítězství se střetla zkuše-

ná favoritka Lucie Cinková (Střední odborná škola obchodu, řemesel a služeb Žamberk), známá z dřívějších úspěšných soutěžních vystoupení, s Michaelou Míškovou (Střední škola potravinářská a zemědělská Klatovy), která za soutěžním stolem stála poprvé. A právě její soutěžní jídlo – Marinované kapří filátko

podávané s restovanou zeleninou a kapří krocketka doplněná dýňovým pyré se zauzeným máslem a smetanovo-citronovou omáčkou – bylo ohodnoceno jako vítězné.

Ještě vyrovnanější souboj předvedli finalisté seniorské části. Souboj o vítězství se soustředil na dva profesionály, shodou okolností stejného příjmení. O konečném pořadí rozhodly pouhé dvě desetiny bodu. Vítězství získal ostřílený borec Jan Beneš, který pečlivě buduje svou profesní kariéru. Absolvent klánovické školy SČMSD pracoval pod vedením uznávaných mistrů: v restaurantu Flambée u Dušana Jakubce, v restaurantu hotelu Mandarin Oriental u kuchařského mistra Jiřího Štífta nebo v prestižním anglickém klubu. Tři roky byl členem juniorského národního družstva AKC ČR, které v té době vedl Bc. Miroslav Kubec. Dnes ve svých 25 letech šéfuje kuchyni v restaurantu U Štěpána ve Vojeticích poblíž Sušice. Vítězství získal za následující pokrm – Pečený filet z kapra na zauzeném másle, mrkvové pyré, kapusta s domácím špekem, krocketa s vnitřnostmi a farmářským sýrem

z Vličích Jam, škvarky z domácího špeku, šalotková omáčka. Na druhém místě skončil Daniel Beneš z pražského hotelu Intercontinental. Třetí příčku obsadil Ivo Macháček ze Spa Resortu Sanssouci v Karlových Varech. V jury soutěže zasedly známé osobnosti Patrik Havlíček, Ladislav Douša, Martin Procházka a Vladimír Picka. Soutěž podpořila řada sponzorů – Rybářské sdružení ČR, Vitana, vydavatelka Mgr. Jaroslava Chudá z 1. Press Real Group a další. ■

>>> www.akc.cz

Kuchař roku 2013/2014

Soutěž „Kuchař roku“ pořádá Asociace kuchařů a cukrářů ČR od roku 1995. Finále devátého ročníku se uskutečnilo na Výstavišti v Českých Budějovicích 8. listopadu 2013. Vítězem byl vyhlášen šéfkuchař restaurace Zlatá Praha hotelu InterContinental Prague Patrik Bečvář, který bude Česko reprezentovat na světové soutěži Global Chef Challenge. Na druhém místo bylo uděleno Ondřeji Slaninovi, majiteli a šéfkuchaři restaurace Chateau St.Havel v Praze, a třetí Ondřeji Korábovi, který působí jako junior sous chef v hotelu Augustine Praha.

Spolu s nimi byli finalisty: František Adámek, Nemocnice Na Homolce Praha; Radek David, restaurace La Veranda a Babiččina zahrada, Praha; Přemysl Douša, Aureole Group, Praha; Ondřej Dvořák, Hotel Dvořák, Tábor; Otto Kokoszynski, CPI Hotels, Clarion Congress Hotel Ostrava; Tomáš Kourek, The Pub, Praha; Michal Krulich, Berounská Bastila; Jan Kutil, Aureole Group, Praha; Vladimír Morochovič,

Sodexo Bratislava. Generálním partnerem letošního „Kuchaře roku“ byl velkoobchod Makro Cash & Carry ČR, který vítězi věnoval týdenní stáž v zahraniční restauraci oceněné prestižními cenami v hodno-

tě sto tisíc korun. Hlavními partnery byli: CzechTourism a InterGast GastroFest České Budějovice. Jako partneři soutěž podpořili: Clarion Congress Hotel České Budějovice, CANDOLA, ORS - DICK, FOMI, JaJa Pardubice, Winterhalter Gastronom, J. J. Darboven, Střední škola a Vyšší odborná škola České Budějovice, Nektar Natura. ■

>>> www.akc.cz

Česká chuťovka 2013

V Rytířském sále Valdštejnského paláce 17. října 2013 vyvrcholil 5. ročník soutěže „Česká chuťovka 2013“, konané pod záštitou předsedy Senátu Parlamentu České republiky pana Milana Štěcha. Ocenění převzali zástupci pětapadesáti potravinářských firem z Čech, Moravy a Slezska za 131 výrobků. Celkem 104 potraviny získaly „Českou chuťovku“, 27 „Dětskou chuťovku“, a tři z nich ještě „Cenu novinářů“. Skleněné plakety a diplomy předávala hostitelka, místopředsedkyně Senátu Parlamentu České republiky paní Mgr. Miluše Horská, a další osobnosti. Slavnostní akt probíhal pod patronací občanského sdružení Gastronomica Bohemica, jehož prezident Ing. Pavel Franěk byl také jedním z předávajících.

Okolo projektu „Česká chuťovka“ se podařilo dát dohromady řadu vynikajících odborníků, kteří tvoří hodnotitelskou komisi. V jejím čele stojí Ing. Slavomíra Vavreinová, CSc., ředitelka Výzkumného ústavu potravinářského Praha, který je odborným garantem soutěže a na jehož půdě hodnocení probíhá. Základní podmínkou účasti v soutěži je, že potravina musí pocházet od českého výrobce.

Od roku 2011 se udělují také ceny „Dětská chuťovka“. Rozhoduje o nich porota složená z pěti studentů 1. ročníku Střední průmyslové školy potravinářských technologií v Podskalské ulici v Praze a pěti

novinářů z Dětské tiskové agentury. A protože chuť dětí jsou opravdu jiné než chuť dospělých, stává se z „Dětské chuťovky“ zajímavá laboratoř, díky níž mohou výrobci získat zpětnou vazbu pro své záměry.

Obě soutěže zaznamenaly oproti loňsku nárůst přihlášených výrobků i výrobců zhruba o šedesát procent. Velkým uznáním pro výrobce byla záštita předsedy Senátu, která se promítla do možnosti uspořádat předání cen i s ochutnávkou v reprezentačních prostorách Valdštejnského paláce. Nádherné prostředí, vstřícnost pracovníků Senátu a ovzduší slavnostního odpoledne umocnila produkce dudáckého dua bratrů Patrika a Hynka Hradeckých z Domažlic a bezchybný výkon moderátork Marie Retkové a Stáni Lekešové.

Ke spolupráci s „Českou chuťovkou“ se letos přihlásila také Asociace kuchařů a cukrářů ČR. Její prezident Bc. Miroslav Kubec byl mezi těmi, kdo blahopřáli oceněným. Mezi partnery soutěže byl i CzechTourism. „Českou chuťovku“ již tradičně podporuje skupina COOP a od letoška i SPAR ČOS.

Oceněné výrobky lze nalézt na webových stránkách soutěže. Další aktuální informace celoročně přináší také facebooková stránka projektu.

Připravil Josef Sléha.

>>> www.ceskachutovka.cz

Folklorní kalendář – prosinec 2013

KALENÁŘ FOLKLORNÍHO SDRUŽENÍ ČR UVÁDÍ ADVENTNÍ FESTIVALY A SLAVNOSTI, KTERÉ V PŘEDVÁNOČNÍM A VÁNOČNÍM OBDOBÍ PŘIPOMENOU TRADIČNÍ LIDOVÉ ZVYKY A OBYČJE.

V neděli 1. prosince začíná koledy na Středočeském festivalu adventních a vánočních tradic Adventní zpěvování v Říčanech u Prahy. Zpívat se bude na podvečerním koncertu Advent v Ladově kraji v Kulturním centru Labut' a poté na říčanském náměstí pod slavnostně rozsvíceným vánočním stromem. Výtěžek dobrovolného vstupného je pravidelně odeslán na konto celonárodní sbírky „Pomozte dětem!“

Na několika místech Moravskoslezského kraje proběhne 12.–15. prosince Mezinárodní festival adventních a vánočních zvyků, koled a řemesel Souznění. Bohatý program nabízí koncerty v kostelích (ve čtvrtek v kostele sv. Václava ve Václavovicích, v pátek ve Frýdku-Místku koncert duchovní hudby v kostele sv. Jana a Pavla) a po oba hlavní festivalové dny, v sobotu a neděli, velký Vánoční jarmark s lidovými řemesly, zvykoslovným programem a nabídkou domácí gastronomie v Kozlovcích. Konají se tu obchůzky s koledou, příjezd Tří králů, vánoční pořady folklorních souborů, výstava betlémů i filmová projekce z historie Souznění. Festivalové dění zakončí slavnostní mše svatá v Ostravě-Mariánských Horách a Galakonzert v Domě kultury města Ostravy. Také tento festival pamatuje na naše bližní, kteří potřebují pomoc – uskuteční se během něho finanční sbírka pro Slezskou diakonii v Tiché.

Pravou atmosféru staročeských Vánoc prožijí návštěvníci Valašského muzea v přírodě v Rožnově pod Radhoštěm. Ve Valašské dědině nadělí dětem 5. prosince svatý Mikuláš. V sobotu 14. prosince se pořádají v Dřevěném městečku velké Vánoční trhy,

kam se každým rokem sjede kolem sta výrobců a prodejců, Valašskou dědinou obcházejí lucky a čerti, v chalupách rozestých po stráni se peče cukroví, předvádějí se staré, mnohdy již zapomenuté vánoční zvyky a tradiční venkovské zimní práce, jako tkaní či draní peří. Před Štědrým dnem se hraje v Dřevěném městečku lidová vánoční hra Živý Betlém.

Dopřejte si odpočinek od předvánočního shonu a navštivte některý z festivalů. Vánočně vás naladí, přinese hodnotný umělecký zážitek a z trhu si třeba odnesete hezký dárek k Vánocům pro svoje nejbližší. ■

Připravila Vlasta Cibulová,
foto Jiří Janda a archiv VMP.

Folklorní sdružení ČR
Senovážné nám. 24, 116 47 Praha 1
tel.: 234 621 218, fax: 224 214 647
e-mail: foscr@foscr.cz
»»» www.folklornisdruzeni.cz

NOVOMĚSTSKÝ PIVOVAR

Novoměstský restaurační pivovar je ojedinělou **gastronomickou raritou** v centru Prahy

Celková kapacita je **400 míst** v atraktivních rozsáhlých prostorách.

Vlastní **výroba 11° piva** – kvasnicový nefiltrovaný světlý a tmavý ležák

Prohlídka pivovaru s odborným výkladem

Vynikající **typicky česká** a mezinárodní kuchyně

Pivní večery s živou hudbou

Bohatá nabídka **menu** pro turistické skupiny

Otevřeno denně

Po–Pá 10.00 – 23.30

So 11.30 – 23.30

Ne 12.00 – 22.00

Novoměstský pivovar s.r.o.

Vodičkova 20, 110 00 Praha 1

tel./fax: 222 232 448,

222 231 662, 602 459 216

e-mail: sales@npivovar.cz

www.npivovar.cz

Počátky agrární kultury

v přechodném období mezolitu a zřetelný nástup pěstitelství a chovatelství v raném neolitu byly důsledkem sociokulturní vyspělosti člověka v kontextu zásadních klimatických změn poledové doby. Proces zkoušek a objevů, které posouvaly hranice lidských možností, však započal již o celá tisíciletí dříve. Společenství komplexních lovců sběračů se po dlouhé generace přizpůsobovala novým podmínkám v krajině. Nejprve lidé ustupovali na jih před silícím zaledněním, poté se museli vypořádat se specifickým prostředím Středomoří. Tady se holocénní (teplejší a vlhčí) klima projevovalo nejdříve. S úbytkem lovné zvěře a proměňující se vegetací rostl význam vlastní potravinové produkce. Mimořádnou roli v životě prvních zemědělců sehrála vhodná kombinace teplotních, hydrologických a půdních poměrů, jež podporovala usedlý způsob života. V ekologických nikách tzv. Zlatého trojúhelníku započal vývoj kultur typu Van, pro něž hlavním zdrojem obživy bylo primitivní obilnářství a rybolov. Někdy od 10. tisíciletí před naším letopočtem se Anatólská oblast stala jádrem nové lidské populace, jejíž demografický a technický růst překonával veškerá dosavadní měřítká pravěkých kultur.

Matka Země

po miliony let udržovala životní rovnováhu s přirozenými silami přírody. Pouze příroda měla určující vliv na druh i množství zvěře, populaci býložravců redukovali i četní predátoři. Do tohoto vývoje vstoupil člověk. Druhu homo sapiens bylo předurčeno stát se úspěšným lovcem a vynalézavým tvůrcem. Zprvu nepočtená společenství lidí soustředěná do kmenů migrovala

Domovem a pastvinami divokého tura, předka hovězího skotu, byly travnaté stepi

Koza patřila k prvním domestikovaným hospodářským zvířatům

Počátky 8

Kočovní pastevci – prolínání kultur

v závislosti na sezonních tazích stád. Stejně jako divoká zvěř lidé zimovali v klimaticky příznivějších oblastech, kde sběr plodů a narůstající podíl rostlinné složky v potravě zvyšoval šance na přežití i nejslabších článků kmene, dětí a starců. S alternativní výživou (včetně uchovávání zásob a vaření) si „velkorodina“ mohla dovolit víc potomků, současně se prodlužoval průměrný věk. S potravinovými návyky se měnila struktura populace. Odtud již nebylo daleko k cílevědomému hospodaření a sídelní kultuře. Tento vývoj byl v mírném pásu Eurasie na několik tisíciletí přerušen výrazným ochlazením klimatu, poslední dobou ledovou. Kultura vyspělých lovců sběračů, zdárně se rozvíjející i na Moravě, mizela spolu s vysychajícími přítoky Dunaje k břehům tzv. Euxeinského jezera. Jaké lidské děje se v důsledku přírodních vlivů odehrávaly? Uměly vzájemně cizí kmeny v dobách nepřízně spolupracovat, nebo sváděly „etnické“ boje o přežití?

Slovem etnikum

výkladový slovník označuje skupinu lidí, která má společný původ, jazyk, materiální a duchovní kulturu, mentalitu a tradice a obývá společné území. V dobách života na pochodu však tento pojem pozbývá racionální význam. Nevíme, jak velká teritoria lovci za svůj život obsáhli, jak dalece se lovecké kmeny odlišovaly jazykem či spíše jen rodovým dialektem. Kmenové pokrevní linie se rozešly před mnoha generacemi, avšak materiální a duchovní kulturou si byly nejspíše velmi blízké. Vyjma konkurenčních vztahů při obhajobě loveckých území nic nebránilo propojování rodů ani výměně

genetických informací. Paleolitická společenství se nevymezovala na etnickém základě, ale patrně podle specializace lovu a formy sídel. Určující byly přírodní rozdíly mezi regiony, zvláště mezi drsnějším severem a celoročně příznivějším jihem. Lidskou kulturu utvářelo prostředí, které lidem přinášelo obživu.

Rituály lovců mamutů

zanikly společně s vyhynutím legendárního zvířete. Mohutné savce naposledy potkávali dálněvýchodní Čukčové, v jejichž etnickém jménu se možná uchovalo i dřívější pojmenování mamuta. Neznamená to však, že lidé mladší doby kamenné hromadně přecházeli na „výhodnější“ zemědělskou produkci. Eurasijský kontinent a již osídlená Amerika byly po ústupu ledovců dostatečně rozlehle, aby tradiční formou lovu uživily bezpočet kmenů. V mezolitické Evropě si přibývající lesy sice vynutily změny v lovecké strategii a přinesly i řadu technologických inovací, nevedlo to však k radikálnímu ústupu od zavedených kulturních zvyklostí. Zemědělství, pokud mělo přinést žádaný výnos, bylo časově i fyzicky náročným zaměstnáním a „svobodné lovce“ jistě nelákalo k následování. Zárodečná agrární sídla soustředěná v okolí Euxeinského jezera proto měla vyloženě lokální působnost a stále si uchovávala velkou míru závislosti na lovu. Do chladnějších a na zvěř bohatších oblastí mírného pásu však odcházela jen skupina zdatných mužů, rodina – kmen soustředěný kolem matky – zůstávala věrná domovskému sídlu. S usedlým hospodařením neolitické pospolitosti se významně měnila pozice ženy. Zůstávala matkou, ale

současně ji zaměstnávaly domácí a polní práce. Mužskou záležitostí byla obrana sídla a zásob. Za lovem muži odcházeli na sklonku zimy, se ztenčováním potravinových rezerv, a vraceli se nejpozději na konci léta, zajistit a chránit sklizeň. Znalost pěstitelství a chovatelství se tudíž v počátečním období neolitu nešířila formou kolonizační aktivity zemědělců, ale díky pohybu „sezonních“ lovců. Obvyklé byly únosy nebo směny žen a dívek, které se stávaly předmětem zájmu úspěšných mužů. Začlenění žen z odlišného kulturního prostředí do struktury kmen bezděky měnilo návyky celé pospolitosti a mělo významný podíl na úspěšném šíření zemědělství.

Alternativou

k sídelnímu polnohospodářství bylo chovatelství. Domestikaci koz a ovcí záhy následoval odchyt divokého tura a úspěšně zvládnutí jeho chovu. Jak naznačují nálezy zbytků kostí z východoanatolské svatyně v Göbekli Tepe, v zajetí chovaný tur byl součástí jídelníčku již v devátém tisíciletí před naším letopočtem. Nejpozději v šestém tisíciletí, ale patrně již podstatně dříve, byl v zemědělských enklávách Blízkého východu rozšířen chov hovězího skotu. Základem chovu dobytka byla pastva. Zatímco koza a ovce byly potravně nenáročné druhy, zvyklé spásat skromné horské porosty, domovem tura byly zelené travnaté pláň. Takové prostředí nabízelo jen rozlehlá step a kontrolu stád mohla zabezpečit jen podstatně větší mobilita chovatelů. Právě s životem ve stepích se v časně fázi neolitu objevuje nová kulturní entita, kočovní pastevci. Kdo byli tito lidé? Měli loveckou minulost a vzhledem k ubývajícímu příležitosti k lovu divoké zvěře se dokázali přeorientovat na pastevectví? Nebo na počátku stála

Praktické řešení jurt se nezměnilo po celá tisíciletí

mužská, mobilní složka sídelního obyvatelstva, která se do severních stepů původně vydávala za sezonním lovem? Patrně se jednalo o prolínání obou zmíněných variant. „Vyslanci zemědělské civilizace“ se hluboko na severu setkávali s migrujícími skupinami, jež svými kořeny setrvaly ještě v paleolitu. Vzájemným ovlivňováním kultur vznikaly stepní národy, oscilující mezi loveckým způsobem života a nomádkým zemědělstvím.

V proměnách neolitu

se tradiční lovecká symbolika stále víc otvírala novým vlivům sídelní kultury. Ženský, lunární kult Velké Matky či Matky Země v jižních oblastech ustupoval do pozadí a po apokalyptickém vzniku Černého moře zaujalo ústřední místo v náboženství sídelních center Anatólie a severní Mezopotámie agrárně orientované sluneční božstvo. Bohyně Maat v nově se tvořící náboženské hierarchii zůstala nejvyšší Matkou (MA-ARIA), zosobněním Božské matky. Také starodávne uctívání býka, který byl symbolem plodnosti a vůdcem stád, nabývalo podobu mocenského kultu, ovládající mužské síly. Mnohé kulturní inovace, počínaje rozvojem pěstitelství a chovatelství, přes proměnu

duchovní sféry po zavádění převratných technologických novinek, vstřebávala také sousední, civilizací zatím jen málo dotčená kmenová společenství. Netřeba se však domnívat, že jejich duševní potenciál byl nižší než u agrární společnosti se zdánlivě vyspělejší kulturou. Mimořádný význam pro odlišný vývoj mezi východem a západem, ale - jak pozdější události naznačují - i mezi severem a jihem, měla s vysokou mírou pravděpodobnosti právě přírodní katastrofa při zániku ohromné plochy sladkovodního jezera. Tato dějinná skutečnost rozpoltila civilizaci jádro Evropy a Asie do několika kulturně-ekologických celků. Uzavřením či přesněji významným omezením dřívější kulturní výměny v důsledku přerušování migračních komunikací se asijská step severovýchodně od Kavkazu dostává do svébytné izolace, vývoj civilizace v Mezopotámii a starém Egyptě se liší od evropského Řecka a Balkánu, které byly osloveny zcela jiným pojetím civilizace Podunajské.

Divoký kůň se po osedlání stal ohromnou výhodou nomádů

Mladší doba kamenná

je epochou štěpení a transformace někdejší lovecké kmenové společnosti. Se sídly zemědělců či nomádky teritorii vznikají protoetnické celky, které se v samostatném vývoji stávají tvůrci regionálních kultur a časných civilizací. Je to zároveň doba narůstajících rozdílů mezi lidmi, nejen ve společenské hierarchii, ale také v geografickém uspořádání. Ve vztahu mezi bohatnoucím, ale lidnatým a pravidly svázaným jihem a chudým, nicméně svobodným severem vzniká pnutí. Nastává čas změn, konfliktů a dobovačných tažení za zlatem a materiálním uspokojením, kdy kámen nahradí kujný nerost - kov - a zdánlivě primitivní kočovní pastevce osedlá koně. Kdesi v hloubi eurasijské stepi se rodí nesmírně pohyblivá a technologicky vyspělá součást pozdějšího historického vývoje, jež zasáhne prakticky do všech civilizací - indoevropské obyvatelstvo. ■

Radek Míka

>>> www.e-vsudybyl.cz/
pocátky-nasi-statnosti

>>> www.boheminium.cz

Nomád si nesl veškeré vybavení s sebou; měděný kotlík měl nesporné klady, oproti hliněným nádobám byl lehčí a prakticky nerozbitný

Vîlcan, Retezat a Tulişa

2.

U Izvor Rece

Čtvrtek 8. srpna 2013 06.07 Teploměr ukazuje 15°C. V korunách smrků to šumí jako ve sloupech telegrafního vedení u železničních tratí v době mého dětství a parních lokomotiv. Vařím snídani, balím. 08.10 Odcházím vzhůru. 08.25 Objevují turistickou značku a cestu. Vynořují se travnaté hřbety hor. Slunce pálí. 10.00 Kdesi v úbočí za Vf. Drăgoiu (1690) před Pasul Vîlcan (1621) pauzujeme. Vyklepávám z bot a ponožek jehličí a semínka trav. 10.45 Pokračuji. Uvědomuji si, jak pomalu jde čas, když se vláčím s přetěžkým báglem na zádech, a jak rychle během odpočinku. 11.31 Nad sedlem obědvám česnek a tyčky. 12.15 Pokračuji dolů. 15.40 Překračuji potok tekoucí žlebem. 14.40 Jsem v sedle. Je tam rozcestník. Jdu správně! 13.23 Dávám picí pauzu u salaše. Čeká mne strmý výstup na Vf. Mutu (1737). 15.00 Jsem na hoře. Z druhé strany sjezdovky a šesti-sedačková lanovka končí na vrcholku. 15.10 Pokračuji po hlavním hřebeni. Přes Vf. Gura Plailui (1579) do Şaua Strideiu.

Všude česáči borůvek. A že jich tu je! Česáči i borůvek. 17.15 Kousek pod sedlem objevují Izvor Rece. Stavím u něho stan. Páchám hygienu a vařbu. Na programu je rýže. 19.00 Navštívit mne a napít se přišlo pět koní. Není tu mobilní signál. Aspoň si mám s kým povídat.

Přes údolí Vf. Negrii

Pátek 9. srpna 2013 06.25 Vstávám. Suším tašku na oblečení a další bavlněné věci. Vařím ze spacáku. Je slunečné ráno. 08.10 Opět přišli koně. Fotím se s nimi.

08.20 Odcházím zpátky do sedla. Chytám signál, a tak dávám vědět, že jsem. Stoupám na Vf. Verde (1627). Mohl jsem jej traverzovat, ale takhle mám před sebou kus další cesty jako na dlani. Přes údolí a spojovací hřeben mne láká Vf. Negrii (1722), ale je mimo hlavní trasu. 10.03 Pokračuji. 11.00 Asi jsem na Vf. Lui Frate (1524). Z mapy se snažím vydedukovat, kam dál. Obědvám. 11.30 Traverzují úbočí masivu Negrii přes vyschlé žleby. Pod cestou

za zátočinou objevují čistou studánku. Dál cesta vede přes koňskými kopyty rozbahněná prameniště. 12.50 Nad sedlem La Paru de Pier (1468) se opět radím s mapou. 13.30 Zaléhám do brusinčí a sbírám do hrnečku. 13.42 Traverzují Vf. Muncel (1553). Vcházím do bukového lesa plného značek (červený pruh) na stromech. Strmě sestupují do Şaua Cirloabele (1372). Kousek za ním by měla být podle mapy voda.

Pod Şigleu Mic, voda? Nic!

Na okraji polany zbytky salaše a náznak cesty, kudy asi ovčáci pro kýženu vodu chodili. Úboční cesta lehce klesá. 15.30 Opět jsem v bukovém lese. Žleb, kterým druhdy protékala, je bezvodý. No, to jsem dopad! Chtěl jsem vařit a pak jít bydlet na Vf. Şigleu Mic. Ale voda? Nic. Stoupám podél vyschlého koryta. Po několika desítkách metrů, hurá! Zpod kamenů mokvá.

Výš, u okraje lesa, už teče čůrkem. Sundávám bágl a boty, abych ulevil nohám. Jdu zkoumat, kde ji nabrat. Zadařilo se. Naplnit dvoulitrovou flašku trvá sedm minut. Vařím čaj, bujon a těstoviny. Pak znovu naplnit láhve a balit. 17.15 Odcházím. Stoupám za zvonění zvonců. Už jsem zpátky na cestě. Stádo s ovčákem je zhruba sto metrů přede mnou. Jenže psi se na mě sběhli, koledu mi...? Ne že bych si jakkoliv koledoval, na kruhový útok jsem odpověděl tahem pšče směř vrchol Şigleu Mic. Ještě chvíli kolem mne se zuřivým nasazením hrají obíhanou. Já však mám hůlky všude! Nebo přinejmenším psi tomu věří. Překračuji strouhu, která tu k mému údivu protíná náhorní planinu a teče v ní voda. A jsem za vodou! Psi odhafali za stádem. Naštěstí! Dvanáct psů je na jednoho pšče moc. 18.10 Jsem na Vf. Şigleu Mic (1581). Stavím stan a telefonuji ze samého vrcholku. Už kousek níž není signál. 20.40 Fotím západ slunce a prožívám se brusinčím zpátky do stanu. Noc je jímavě hvězdnatá. ■

>>> www.e-vsudybyl.cz/vsudybyli-toulky/

CEPA EXPO 2013

konzultanty a další odborníky z celého světa. Letošní ročník je mj. zaměřen na ekonomický vývoj a jeho dopad na trh business aviation. V diskusních panelech tak zasednou i ekonomičtí experti, investiční poradci a odborníci na financování. Řeč bude o tom, jak mění se ekonomiky jednotlivých zemí ovlivňují poptávku po soukromé letecké přepravě v Evropě. Jaká kritéria zvažují kupci privátních business letadel, a nakolik se jejich nákup může stát výnosnou investicí.

Philippe Liénard

„Letošní novinkou je Commercial Aviation Day, vyhrazený linkovým přepravcům a aeroliniím. V praxi totiž stále častěji dochází k propojování segmentů commercial a business aviation. Letošní CEPA EXPO tak bude první konferencí na světě, která spojí partnery z obou oblastí,“ říká úřadující předseda CEPA Philippe Liénard.

Dagmar Grossmann

„Když jsme v roce 2010 v Praze zahajovali činnost CEPA, hlavním cílem bylo vytvořit atraktivní platformu pro setkávání a diskuse odborníků z oblasti private aviation. Každoročně narůstající zájem a počet účastníků CEPA EXPO i rostoucí poptávka po privátní letecké přepravě dokazuje, že Praha, mj. také díky své poloze, je jedním z významných center tohoto byznysu,“ říká zakladatelka a první předsedkyně CEPA, generální ředitelka společnosti Grossmann Jet Service, paní Dagmar Grossmann. ■

Připravila Antonia Tomková

»»» www.cepexpo.com

Hlavní město Česka ve dnech 26.-28. listopadu v Kongresovém centru Praha počtvrté hostí jednu z nejvýznamnějších událostí v oboru privátní letecké přepravy v Evropě – konferenci CEPA EXPO 2013. Pořádá ji sdružení Central Europe Private Aviation (CEPA). Přivítá víc než sto delegátů z business aviation, mezi nimi výrobce a operátory letadel, letevé brokery, provozovatele údržbových středisek a servisních center, výcvikových organizací, zástupce světových letišť, nezávislé

VÝSTAVIŠTĚ[®] ČESKÉ BUDĚJOVICE a.s.

Těšíme se na Vás v roce 2014

Výstaviště České Budějovice a.s. nabízí pronájem multifunkčního pavilonu T:

Možnosti využití:

- veletrhy a výstavy
- kongresy, konference, firemní prezentace, workshopy, školení
- společenské akce (plesy, módní přehlídky, koncerty, divadelní představení)
- sportovní akce
- soukromé akce (rodinné oslavy, svatby)

2. 1. - 28. 2. 2014
GIGANTI DOBY LEDOVÉ

18. 1. 2014
SVATEBNÍ VELETRH

OBLASTNÍ
VÝSTAVA PSŮ

1. 3. 2014
OBLASTNÍ VÝSTAVA PSŮ

5. 4. 2014
KRAJSKÝ PŘEBOR ŠTAFET

11. 4. - 13. 4. 2014
MOBIL SALON

VELETRH
CESTOVNÍHO RUCHU

11. 4. - 13. 4. 2014
VELETRH CESTOVNÍHO RUCHU

MEZINÁRODNÍ
VÝSTAVA PSŮ

26. 4. - 27. 4. 2014
MEZINÁRODNÍ VÝSTAVA PSŮ

3. 5. - 4. 5. 2014
42. RALLYE ČESKÝ KRUMLOV

14. 5. - 18. 5. 2014
HOBBY

30. 5. - 1. 6. 2014
SPORT FEST

6. 6. - 7. 6. 2014
SLAVNOSTI PIVA

21. 6. 2014
VÍTÁNÍ LÉTA

28. 8. - 2. 9. 2014
ZEMĚ ŽIVITELKA

28. 8. - 2. 9. 2014
EKOSTYL

28. 8. - 2. 9. 2014
MEZINÁRODNÍ VÝSTAVA
DRUŽSTEVNICTVÍ

13. 9. 2014
OPERNÍ GALAKONCERT
K POCTĚ EMY DESTINNOVÉ

20. 9. - 21. 9. 2014
MEZINÁRODNÍ VÝSTAVA PSŮ

27. 9. 2014
ROZLOUČENÍ S LÉTEM

1. 10. - 3. 10. 2014
VZDĚLÁNÍ A ŘEMESLO

16. 10. - 19. 10. 2014
HOBBY PODZIM
MÓDA SHOW

13. 11. - 15. 11. 2014
GASTROFEST

27. 11. - 30. 11. 2014
ADVENTNÍ TRHY

29. 11. - 30. 11. 2014
ARTFEST

29. 11. 2014
PREZentační výstava
STŘEDNÍCH ŠKOL

Praha, klasika..

MEZINÁRODNÍ HUDEBNÍ FESTIVAL

26. ČERVENCE – 17. SRPNA 2014

Krásná klasická hudba v nádherném koncertním sále a neformální, příjemně uvolněná atmosféra letních koncertů – to je spojení, které určitě mnozí z nás máme asociované s časem dovolených a kouzelných letních výletů stejně neoddělitelně jako prohlídku památek, koupání či zážitky gurmánské.

Po více než dvaceti letech úspěšných aktivit v této oblasti přichází naše sdružení pořadatelských subjektů s novým koncertním cyklem.

Mezinárodní hudební festival **Praha, klasika..** (International music festival **Prague, Classics..**) nyní uceleně a přehledně, všem dostupnou formou, nově nabízí široké veřejnosti výběr toho nejlepšího z oblasti tzv. „klasické“ hudby, co každé léto zaznívá na mnoha našich koncertech v Praze a okolí.

Festival tak navazuje na dlouhodobou úspěšnou činnost projektů, jako jsou festivaly **Ameropa** www.ameropa.org, **Hornclass** www.hornclass.cz, **Lesní roh – Praha** či koncertní vystoupení a cychly **Camerata filarmonica Bohemia**, a přirozeným a osvěžujícím způsobem utváří atraktivní, pestrou a přitom velmi vkusnou, vyváženou a ucelenou třítydenní přehlídku různých koncertních žánrů a forem.

Počínaje **sólovými recitály** známých umělců i nově vycházejících koncertních hvězd, přes velmi poutavé, ojedinělé a v běžné koncertní praxi svou pestrostí takřka nerealizovatelné **projekty komorní hudby**, až ke **koncertům symfonickým**, ať již domácí či zahraniční proveniencí. Krom toho nechybí ani typicky „letní“ **programy typu „open-air“** a „**zámecká hudba**“, které bývají mimořádně atraktivní zejména pro to nejšířší turistické publikum.

Na programech se podílí řada českých, ale také mnoho zahraničních umělců ze zemí Evropy, Ameriky i Asie, kteří české koncertní prostředí dlouhodobě milují a při svých zdejších pobytech zpravidla spojují koncertní vystoupení s výukou a předáváním zkušeností mladším a nastupujícím uměleckým generacím na paralelně probíhajících interpretačních kurzech a letních hudebních akademiích.

Dovolu prosím, abychom vás k tomuto vzrušujícímu a inspirativnímu uměleckému dění co nejsrdečněji přizvali. Bude nám velkou ctí mocí jej vaším prostřednictvím představit i vašim uměnímilovným přátelům a obchodním partnerům.

Ada Slivanská a Jiří Havlík

mini

Czech Republic

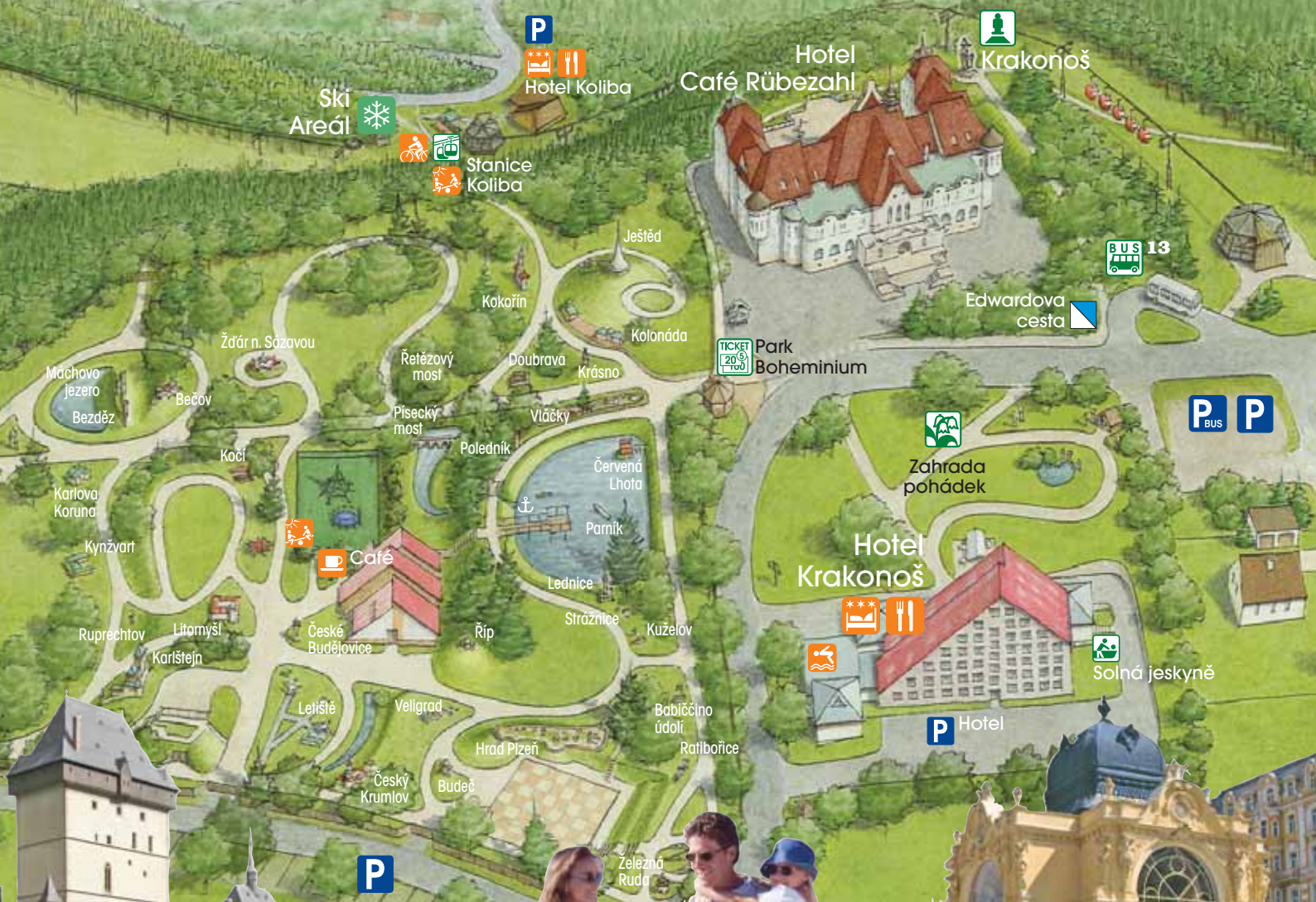
1999 - 2014

15 let

Mariánské Lázně

1000 000.

návštěvník v jubilejním roce 2014

park Boheminium

www.boheminium.cz

VESNICE ROKU
V PROGRAMU OBNOVY VENKOVA

Navštivte 3 nejlepší Vesnice roku 2013

Jeseník nad Odrou

Holovousy

Dolní Újezd

Nuda na vsi? Ani omylem – vesnice žije! Jedním z důkazů je **soutěž Vesnice roku**, která je vyhlašována od roku 1995 jako jedna z aktivit Programu na podporu venkova, který má na starosti Ministerstvo pro místní rozvoj ČR. Poslední ročník, to bylo **273 přihlášených obcí**, několikaměsíční náročné hodnocení, 13 vítězů krajských kol a dramatické finále v Luhačovicích, ze kterého vzešel vítězně Jeseník nad Odrou. Všechny informace najdete na www.vesniceroku.cz.

 www.facebook.com/vesniceroku.cz

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR

Svaz měst a obcí
SMO
ČESKÉ REPUBLIKY

MINISTERSTVO ZEMĚDĚLSTVÍ